

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 24ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ...

Την εξοντωτική ποινή των τεσσάρων ετών φυλάκισης χωρίς αναστολή επέβαλε το Διοικητικό Συμβούλιο Θεσσαλονίκης στον αντιρρησία συνείδησης Νίκο Καρανίκα κρίνοντας τον ένοχο για "ανυποταξία σε καιρό γενικής επιστράτευσης". Ο Καρανίκας συνεχίζει να βρίσκεται στις στρατιωτικές φυλακές Παύλου Μελά, όπου κρατείται από τις 25 Αυγούστου. Στη δίκη του που τελείωσε το μεσημέρι της προηγούμενης Πέμπτης, κατέθεσαν ως μάρτυρες υπεράσπισης καθηγητές πανεπιστημίου, ευρωβουλευτές του Συνταγματικού (νυν και πρώην) καθώς και μέλη του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης. Χαρακτηριστικό ήταν ότι ο εισαγγελέας ζήτησε ποινή τριών ετών χωρίς όμως να εισακουστεί από τον πρόεδρο του στρατοδικείου! Από τους συνηγόρους του ασκήθηκε έφεση, η οποία όμως -έτσι κι αλλιώς- δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα επί της ποινής.

Η βαριά καταδίκη του Καρανίκα χαρακτηρίζεται ως σκληρότητα της στάσης της στρατοκρατικής εξουσίας. Κι αυτό γιατί παρά τις πρωτόδικες καταδίκες των Μαραγκάκη (Ιούνης '87) και Μακρή (Οκτώβρης '88) σε 4 και 5 χρόνια αντίστοιχα, οι κατο-

πινές πρωτόδικες καταδίκες των Μαζιώτη και Ναθαναήλ σε ποινές με αναστολή και ταυτόχρονη επίδοση φύλλων πορείας καταδεικνύουν μια πιο "διπλωματική" αντιμετώπιση του ζητήματος από την πλευρά του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας. Μια τακτική που επέλεγε την εκτόνωση των όποιων κινήσεων αλληλεγγύης με την προσωρινή αποφυλάκιση των συντρόφων μας εγκαθιδρύοντας ταυτόχρονα το καθεστώς πολιτικής ομηρίας τους. Μια τακτική που αποφόρτιζε τις πολιτικές πιέσεις που ασκούσαν από το εσωτερικό και το εξωτερικό, που καλλώπιζε το πληγμένο "δημοκρατικό" προσωπείο του υπουργείου, που κρατούσε εν τέλει στο χέρι τους αρνητές στράτευσης.

Στην περίπτωση του Καρανίκα, η στρουφή αυτή στον "πρωτογονισμό" της φυσικής του εξόντωσης -στο βαθμό που αντανάκλα την κεντρική πολιτική τακτική και όχι την ψυχονευρωτική εκδικητικότητα των συγκεκριμένων καραβανάδων- αποτελεί σαφώς "σκληρή πολιτική" ενόψει, μάλιστα, της ψήφισης σχετικού νομοσχεδίου που κατ' ουσία δεν "ρυθμίζει" στο ελάχιστο το ζήτημα της άρνησης στράτευσης (παρά τις πλάνες ορισμένων).

Με δύο πορείες (μία στην Αθήνα και μία στη Θεσσαλονίκη, από 200 άτομα η καθεμιά) εκφράστηκε η αλληλεγγύη στον Καρανίκα. Πέρα από τις φραστικές διαβεβαιώσεις στην προκήρυξη αριστερών οργανώσεων ότι "Ο Νίκος δεν είναι μόνος του" το σίγουρο είναι ότι οι όποιες κινήσεις αλληλεγγύης θα πρέπει να συγκροτηθούν σε μια πολύχρονη -δυστυχώς- προοπτική, μακριά από την πρακτική των ανακλαστικών κινήσεων ενόψει δίκης, αλλά και από τη λογική πολιτικής όρων παιχνιδιών-υπεραξιών (τύπου ΝΑΡ) στην πλάτη του κρατουμένου.

Η ουσιαστική αλληλεγγύη στον Καρανίκα δεν μπορεί παρά να ξεπεράσει τη στεία συνάθροιση υπογραφών σε προκηρύξεις και αφίσες, δεν μπορεί παρά να είναι η δημιουργία όρων συγκρότησης και ανάπτυξης ενός συνολικού αντιθεσμικού αντιμilitarιστικού κινήματος. Άλλωστε, μόνο σε αυτή την προοπτική οι κινήσεις αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές Μαζιώτη και Ναθαναήλ κατ'αφεραν να "σηκώσουν" το βάρος της υπεράσπισης των συντρόφων -κι αυτό όσο μπόρεσαν-: με την προσπάθεια διατύπωσης και άρθρωσης ενός αντιθεσμικού λόγου (στη συγκυρία '91-'92) στη συνολική οπτική

αντίθεσης στη Νέα Τάξη.

Και σίγουρα τα ερείσματα, σήμερα δεν λείπουν: η επιβαλλόμενη αναδιάρθρωση του στρατιωτικού μηχανισμού στην Ενωμένη Ευρώπη, η επιτεινόμενη απόπειρα στρατιωτικοποίησης των κοινωνικών δομών στο εσωτερικό της χώρας, αλλά και η οικοδόμηση του ελληνικού στρατιωτικού κύρους στα Βαλκάνια ("ενιαίο αμυντικό δόγμα", η επικείμενη αποστολή ελληνικού στρατού στη Βοσνία με τις νατοϊκές δυνάμεις).

Γιατί μόνο η ενεργητική αλληλεγγύη, με το ιδιαίτερο περιεχόμενο και προσανατολισμούς του κάθε φορέα της, μπορεί να ξεπεράσει τα "μνημόσυνα" συμπαράστασης και να δημιουργήσει εκείνους τους όρους που και θα οδηγήσουν τον Καρανίκα πιο

σύντομα στη λευτεριά, αλλά και θα οικοδομήσουν τις ποθούμενες κινηματικές αντιστάσεις στην επέλαση της Νέας Τάξης.

Κ.Τ.

Jean Baudrillard

Ο βαθμός XEROX της βίας

Βία πραγματική, βία ιστορική, βία ταξική. Ποια η σχέση της με τη σημερινή εικονική, αντιδραστική βία;

Σελ. 4

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Το άσυλο στο στόχαστρο...

Προκήρυξη της Συνεργασίας Αναρχικών ΑΕΙ - ΤΕΙ καταγγέλει τις μεθοδεύσεις των πανεπιστημιακών αρχών για την ουσιαστική κατάρνηση του ασύλου.

Σελ. 5

1η Νοέμβρη η δίκη του Οδ. Καμπούρη

Αναβλήθηκε τελικά η δίκη του σύντροφου Οδυσσέα για λόγους υγείας του. Απορρίφθηκε ταυτόχρονα το αίτημα προσωρινής αποφυλάκισής του.

Την αλληλεγγύη τους έμπρακτα έδειξαν περίπου εκατό αναρχικοί που με συνθήματα ενθάρρυναν το δικώμενο σύντροφό μας.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΝΑ ΣΠΕΙΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΜΙΚΡΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αγρότες της Θεσσαλίας ήταν η κινητοποίηση της προπερασμένης Παρασκευής σε Λάρισα και Καρδίτσα και την Δευτέρα σε Τρίκαλα και Μαγνησία. Δεν πιστεύουμε ότι ήταν τόσο το γεγονός πως τα συλλαλητήρια αυτά ήταν προειδοποιητικά. Υπάρχουν και άλλα αίτια.

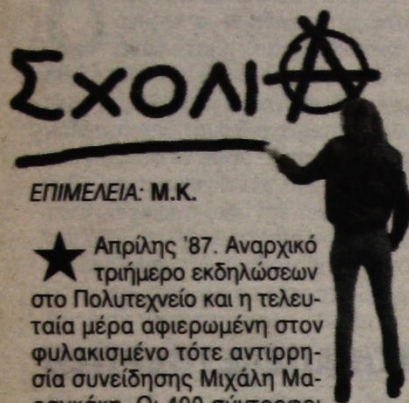
Η κομματικοποίηση στον αγροτικό κόσμο είναι αλήθεια ότι από το 1981 και μετά, κυρίως, έχει λάβει διαστάσεις σχεδόν ολοκληρωτικής χειραγώγησης. Όταν είναι κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ καταβαίνουν σε συλλαλητήρια οι οπαδοί της ΝΔ και του ΚΚΕ και όταν είναι η ΝΔ στην διαχείριση της εξουσίας τότε καταβαίνουν οι του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες παίζουν το παιχνίδι τους κατηγορώντας εναλλάξ, η μεν ΣΥΔΑΣΕ (ΝΔ) τις εκάστοτε

κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ ως αποκλειστικώς υπεύθυνες, η δε ΠΑΣΕΓΕΣ (ΠΑΣΟΚ) τις εκάστοτε κυβερνήσεις της ΝΔ ως αποκλειστικώς υπεύθυνες. Το ΚΚΕ κατηγορεί, φυσικά, και τους δύο ρίχνοντας και τις αντικαπιταλιστικές κορώνες του που προέρχονται από ένα γοερό κλάμα για το χάλι της "εθνικής" οικονομίας και ανάπτυξης. Όλα τα παραπάνω γίνονται για μικροκομματικούς λόγους και έχουν ως αποτέλεσμα της πόλωση μεταξύ των αγροτών. Από την άλλη μεριά δρουν παραπλανητικά αφού, με το να ρίχνει ο ένας στον άλλο τις ευθύνες, μένει στο απυρόβλητο η ουσία της υπόθεσης. Οι κομματικοί μεγαλοσυνδικαλιστές ενώ στα λόγια είναι υπέρ του "μαζικού αγώνα των αγροτών" στην πράξη κάνουν ότι μπορούν για να πετύχουν το αντίθετο, ως πειθήνια όργανα των κέντρων εξουσίας που είναι.

Σήμερα τα κόμματα, σίγουρα δεν έχουν τη δυνατότητα ελέγχου που είχαν πριν λίγα χρόνια. Εδώ όμως μπαίνουμε σε ένα άλλο κανάλι. Για όσους κατάλαβαν ότι τα κόμματα τους κοροϊδεύ-

ουν δεν υπάρχει στον ορίζοντα μια εναλλακτική επιλογή, όχι μόνο κομματική, αλλά οποιαδήποτε άλλη. Έτσι, ή παραμένουν αδιάφοροι ψηφοφόροι ενός κόμματος ή απλώς αδιάφοροι. Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε την απογοήτευση και την παραίτηση κυρίαρχες. Αυτή η κατάσταση επιτείνεται λόγω της συνεχιζόμενης - κι από ότι φαίνεται χωρίς τέλος - επίθεσης που δέχονται από το κεφάλαιο. Κι όχι μόνο αυτό. Πολλοί αγρότες καταλαβαίνουν, έστω και ασυνείδητα, ότι είναι αδύνατον να αντισταθούν σε επιλογές πολυεθνικών κέντρων με τον τρόπο που το επιχειρούν οι ηγεσίες "τους". Κακά τα ψέματα, μόνοι τους οι αγρότες ή μόνοι τους οι εργάτες ελάχιστα είναι σε θέση να πετύχουν. Όπως, ήδη, ειπώθηκε ούτε οι ίδιοι οι αγρότες είναι ενωμένοι αλλά ούτε και συντονίζονται τον όποιο αγώνα τους. Άλλοτε κινητοποιούνται οι βαμβακοπαραγωγοί, άλλοτε οι καπνοπαραγωγοί, άλλοτε οι γαλακτο-

ΑΝΤΑΓΩΓΙΣΜΟΣ
ΔΙΚΤΥΟ ΑΛΦΑ
ΑΠΟ ΕΛΛΑΣΜΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ.Κ.

★ Απρίλης '87. Αναρχικό τριήμερο εκδηλώσεων στο Πολυτεχνείο και η τελευταία μέρα αφιερωμένη στον φυλακισμένο τότε αντιρρησία συνείδησης Μιχάλη Μαραγκάκη. Οι 400 σύντροφοι που παρεβρίσκονταν είχαν χωριστεί σε δύο μεγάλες ομάδες που διαφωνούσαν έντονα. Το ζήτημα ήταν αν η εναλλακτική κοινωνική θητεία είναι ή όχι ρεφορμιστική και κατά συνέπεια αν πρέπει να υπάρξει αλληλεγγύη ή όχι στον Μαραγκάκη.

★ Το τραγικό είναι ότι 8 χρόνια αργότερα επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία και η ίδια διαμάχη. Δεν μπορεί πια να γίνει κατανοητό ότι και βέβαια η εναλλακτική κοινωνική θητεία είναι μια ρεφορμιστική θέση και αντίληψη; Αλλά και ότι αυτό με κανένα τρόπο δεν αποτελεί δικαιολογία για την έλλειψη αλληλεγγύης απέναντι σε κάποιον πολιτικό κρατούμενο με το πρόσχημα ότι είναι ρεφορμιστής.

★ Ευτυχώς δηλαδή που υπάρχουν χιλιάδες επαναστάτες αρνητές στρατεύσης. Και εντάξει. Η κοινωνική θητεία είναι ρεφορμιστική. Η κανονική στρατιωτική θητεία τότε τι είναι, σύντροφοι; Ή ακόμα περισσότερο το τρελό χαρτο που κάποιος το κάνει και σύνθημα στους τοίχους;

★ Έλαβε τέλος η δικαστική περιπέτεια του Νώντα Σκυφτούλη. Με βούλευμα απαλλάχθηκε για τις κατηγορίες που του είχε προσάψει η Ασφάλεια. Μια ακόμα σκευωρία κατέρρευσε.

★ Αποδράσεις από τις φυλακές Κορυδαλλού. Καλώς ορίσατε στη μεγάλη φυλακή παιδιά!

★ "Κράτος δικαστών" φώναξε ο πρώην υπουργός δικαιοσύνης Γ.Α. Μαγκάκης. Λίγο αργότερα κάποιος είδαν έναν αναμειγμένο παππού να τοποθετεί τα γκαζάκια στα γραφεία των συνταγματολόγων. Βέβαια όπως πάντα οι μπάτσοι έριξαν την ευθύνη στους αναρχικούς.

★ Σε σαράντα μέρες φυλάκιση για «πρόκληση σωματικών βλαβών, όλως ελαφρά» καταδικάστηκαν δύο μπάτσοι που χτύπησαν γυναίκα στη Θεσσαλονίκη. Ο άντρας της που προσπάθησε να την υπερασπιστεί καταδικάστηκε σε δύο μήνες φυλάκιση.

★ Είδες σύντροφε Γεώργιε-Αλέξανδρε; Την άλλη φορά βάλε γκαζάκια σε μπατσάδικο.

★ Επ' ευκαιρίας, νίκησαν οι σοσιαλιστές στην Πορτογαλία. Ως γνωστό τα σοσιαλιστικά ΜΑΤ διαφέρουν (έχουν στολές από τον Τσεκλέν).

★ Ανακαλύφθηκαν οστά από καινούργιο είδος δεινόσαυρου στην Αργεντινή. Μα καλά, γιατί δεν έρχονται μια βόλτα από την Ελλάδα;

★ Και ο Ντεμιρέλ δήλωσε για τον σεισμό στην Τουρκία: "Ήταν θέλημα Θεού".

★ Το «χάπι αδυνατίσματος» της SLIM κρίθηκε τελικά επικίνδυνο. Οι εφημερίδες που τόσο καιρό δημοσίευαν χωρίς ενδοιασμούς τις διαφημίσεις αυτής της εταιρείας, πως κρίνονται;

ΚΟΝΤΡΕΣ ΤΖΟΥΜΑΚΑ - ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο καλός και ο κακός μπάτσος

ΤΙΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ έγινε πολύς λόγος για τις νέες αντικειμενικές αξίες καθώς και για κάποιες υποτιθέμενες αυξήσεις στις συντάξεις, την ομαδοποίηση των ασφαλιστικών οργανισμών, κάποιες κόντρες μεταξύ υπουργών κ.λπ. Αλλά ας δούμε τις επιπτώσεις που συνεπάγεται καθεμία παράμετρος των τελευταίων σχεδιασμών του οικονομικού ληστρικού επιτελείου του κράτους.

Καταρχήν έχουμε τις νέες αντικειμενικές αξίες αυξημένες κατά 70% - κατά μέσο όρο - και τις νέες ρυθμίσεις για τη φορολογία αγοραπωλησίας ακινήτων, τη φορολογία κληρονομιάς κ.λπ. Σημαντική επίδραση θα έχουν οι νέες αντικειμενικές αξίες (τιμές ζώνης) στην φορολογία των μικρών επιχειρήσεων και των ελεύθερων επαγγελματιών, διότι με βάση τις τιμές αυτές προσδιορίζεται η μισθωτική αξία της επαγγελματικής εγκατάστασης, η οποία αποτελεί τη βασικότερη παράμετρο προσδιορισμού του ελάχιστου εισοδήματος των πιο πάνω φορολογούμενων. Δηλαδή για το 1996 προβλέπεται βαρύτερη φορολογική επιβάρυνση για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Έχουμε επομένως μια αύξηση της αποδοτικότητας της φορολογικής μηχανής για την συσσώρευση των απαραίτητων κεφαλαίων για την επιτυχή έκβαση του προγράμματος σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας σύμφωνα με τις επιταγές της Ε.Ε. Βλέπουμε πως οι «μικρομεσαίοι» α-

φού αναγορεύτηκαν στα λόγια τουλάχιστον σαν μοχλοί ανάπτυξης από τις κυβερνήσεις του - με κοινωνικό προσώπιο - ΠΑΣΟΚ του '80, έφτασαν σήμερα να στραγγαλίζονται οικονομικά από την τωρινή κυβέρνηση του εκσυγχρονισμένου ΠΑΣΟΚ της ανάπτυξης και των τεχνοκρατών.

Είναι βέβαιο πως η φορολογική πολιτική σε συνδυασμό με τις μεθοδεύσεις στην σφαίρα της οικονομίας γενικότερα θα οδηγήσει στο στραγγαλισμό και κλείσιμο ενός μέρους των μικρών επιχειρήσεων ενισχύοντας επακόλουθα τον φαύλο κύκλο της ανεργίας. Εκεί που κλείνουν οι μικρές επιχειρήσεις ανοίγει ο δρόμος για «επενδύσεις», δημιουργία και ανάπτυξη πολυεθνικών ομίλων σε τομείς όπου παραδοσιακά κυριαρχούσαν οι «μικρομεσαίοι», όπως στους τομείς του λιανεμπορίου τροφίμων, των καταστημάτων ένδυσης κ.λπ. Η πλήρης επικράτηση των πολυεθνικών ομίλων στην αγορά θα εγκαταστήσει βέβαια μια νέα εποχή στην οικονομία, τις κοινωνικές και εργασιακές σχέσεις.

Όμως μετά τα «δυσάρεστα» νέα ας πούμε και τα «ευχάριστα». Ενώ τα περί αύξησης των συντάξεων, ομαδοποίησης των ασφαλιστικών οργανισμών κ.λπ. Αν ο Γ. Παπαντωνίου και ο Α. Παπαδόπουλος παίζουν το ρόλο του «κακού μπάτσου» σίγουρα ο Τζουμάκας παίζει το ρόλο του «καλού μπάτσου». Ο νέος υπουργός εργασίας και κοινωνικών ασφαλίσεων έχει το κατάλληλο «σοσιαλιστικό»

προφίλ για να επωμιστεί επιτυχώς αυτό το ρόλο ιδιαίτερα σε μία περίοδο που άρχισαν να διαφαίνονται οι πρώτες κοινωνικές αντιδράσεις.

Έτσι οι εξαγγελίες περί ενδεχόμενης επανασύνδεσης των συντάξεων με την εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας και αύξησης των κατώτατων συντάξεων στο 20πλάσιο του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη - δηλαδή καθεστώσ το οποίο ίσχυε πριν το '90 και καταργήθηκε με το νόμο 1902 της Νέας Δημοκρατίας - προσέκρουαν στο απαγορευτικό κόστος των 500 δις. δραχμών, που θα συνεπαγόταν αυτές οι αυξήσεις και στη σθεναρή κριτική των τεχνοκρατών Γ. Παπαντωνίου και Αλ. Παπαδόπουλου. Όσον αφορά την ομαδοποίηση των ασφαλιστικών οργανισμών κάποιες δημοσιογραφικές πληροφορίες θέλουν τον Στ. Τζουμάκα να προτίθεται να ξεκινήσει την υλοποίηση του σχεδίου αυτού με ομαδοποίηση των ταμείων των τραπεζών, γιατί είναι έτοιμη η μελέτη από τις ίδιες τις τράπεζες και επίσης γιατί αυτό αποτελεί πάγιο αίτημα των τραπεζοϋπαλλήλων και άλλες τέτοιες περικοκλάδες. Η δημιουργία όμως ενιαίου ταμείου τραπεζοϋπαλλήλων συνεπάγεται την απόσπαση από το ΙΚΑ των εργαζομένων στις ιδιωτικές τράπεζες και άρα υποβάθμιση του ΙΚΑ λόγω στέρησης του από τις εισφορές αυτών των εργαζομένων. Συνολικότερα, οι ρυθμίσεις ομαδοποίησης εκτιμάται πως μόνο «μπα-

λώματα» θα αποτελέσουν στους ήδη καταχρεωμένους ασφαλιστικούς οργανισμούς και θα οδηγήσουν σε μεγαλύτερη υποβάθμιση οργανισμούς όπως το ΙΚΑ αλλά και γενικότερη υποβάθμιση της κοινωνικής πρόνοιας και του υγειονομικού συστήματος. Η πραγματική πληγή των ασφαλιστικών οργανισμών δεν είναι η μη ορθολογική διοίκηση και οργάνωσή τους, αλλά τα χρέη των αφεντικών (εργοδοτικές εισφορές ύψους 450 δις. δραχμές) που βέβαια ποτέ δεν πρόκειται να δοθούν.

Η αναπόφευκτη λοιπόν υποβάθμιση και εντέλει ουσιαστική διάλυση του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας θα ανοίξει το δρόμο για πλήρη επικράτηση των ιδιωτικών ασφαλειών.

Τελικά διαπιστώνεται ότι κάθε φορολογικό και οικονομικό μέτρο έχει σαν στόχους: την χαλύδωση του προγράμματος σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας και της αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής, την προώθηση οικονομίας με τα πιο ανελέητα διεθνή ανταγωνιστικά κριτήρια, την γιγάντωση των πολυεθνικών ομίλων, τη συρρίκνωση της κοινωνικής πρόνοιας και των εργασιακών δικαιωμάτων και τελικά το πέταγμα στο δρόμο ενός κομματιού των εργαζομένων και την ένταξη της εκμετάλλευσης των προλεταρίων με τους πιο ληστρικούς όρους.

Δ.Α.

Να απαλλοτριώσουμε τους απαλ

ΣΤΙΣ 13 ΟΚΤΩΒΡΗ '95 στο Τρέντο της Β. Ιταλίας δικάζονται οι σύντροφοι Χρήστος Στρατηγόπουλος, Jean Weir, Carlo Tesseri, Antonio Budini, που βρίσκονται ήδη στην φυλακή. Οι κατηγορίες είναι ένοπλη ληστεία σε τράπεζα της περιοχής. Τα στοιχεία είναι ανύπαρκτα. Το γεγονός της σύλληψης και φυλάκισης τεσσάρων αναρχικών για ένοπλη ληστεία, έδωσε στους δικαστές το έδαφος να «καλύψουν» τις ανεξιχνίαστες υποθέσεις, διεξάγοντας μια δίκη πολιτική μέσα σ' ένα κλίμα λυκοφιλίας των κυρίαρχων: κρατικής τρομοκρατίας και ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών ανάμεσα σε δικαστές, πολιτικούς, πρώην και νυν για να προετοιμάσουν το έδαφος σε καινούριες μορφές καταστολής και κοινωνικής συναίνεσης, με στόχο τον έλεγχο των αποτελεσμάτων των κοινωνικών κινημάτων και την πρόληψη και καταστολή τους με όλα τα μέσα. Δηλαδή, θέλουν κινήματα με όρια και καταστολή άνευ ορίων!

Αλλά ας δούμε την Ιταλική κατάσταση. Ξέρουμε ότι από την εποχή του 2ου παγκοσμίου πολέμου έδρασαν και δρουν με χαρακτηριστικά ορατά σε όλους, «οικογενείς» μαφιόζων σε όλους τους μηχανισμούς της εξουσίας. Στρατιωτικοί, πολιτικοί, οικονομικοί, δικαστικοί κύκλοι πέρα από την επίφαση του αξιωματός τους είχαν και την στρατηγική του μαφιόζου. Όλος ο τζίρος της οικονομικής εύρωστης Ιταλίας για την ανόρθωσή της έγινε από ξεπληγμα των υπέργογων ποσών εμπορίας ναρκωτικών, όπλων, σωματεμπορίας, προστασίας κάθε μορφής οικονομικής και παραγωγικής δομής αλλά και υπηρεσιών. Αυτό το πλούσιο εξαγωγικό προϊόν απ' την Αμερική στην Ιταλία είχε σαν αποτέλεσμα την δημιουργία ενός βιομηχανικού κολοσσού με δομές και βαριά βιομηχανία, ικανής να την φέρει μέσα στις επτά πιο πλούσιες χώρες του κόσμου. ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΝ ΔΕΝ

ΕΙΧΑΝ ΠΙΣΤΟΥΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΤΩΝ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΥΠΕΡΟΓΚΩΝ ΠΟΣΩΝ. ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ. Πάνω σ' αυτή την πραγματικότητα γεννήθηκαν και τα επαναστατικά κινήματα. Η δράση τους απόσκοπούσε την αποσύνθεση και καταστροφή αυτών των δομών εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Πρόσχα και πράγματα ορατά και γνωστά σε όλους!

Τα τελευταία όμως 15 χρόνια άρχισε η «αντίστροφη μέτρηση». Ενώ η καταστολή των κοινωνικών κινημάτων γέμizαν τις φυλακές και άδειάζαν τα επαναστατικά περιεχόμενα των συντρόφων, μαθημένοι να πολεμούν με μια νοοτροπία γνωστή και παλιά, έφερνε στο προσκήνιο μια νέα κάστα εξουσίας που έπρεπε να πολεμήσει την παλιά με τις ίδιες μεθοδές, τις μαφιόζικες μεθόδους, πρόσχα «ουδέτερα» πολιτικά, καθαρά δικαστικά και έντιμα οικονομικά άρχισε την ανακατάληψη της εξουσίας. Φτάνοντας σε μια δίκη σκέ εναντίον του Αντρεότι, κατηγορώντας τον Κράξι για ατασθαλίες και προσκύνημα στο κεφάλαιο, η επιχείρηση «καθαρά χέρια» του Ντι Πιέτρο νομιμοποίησε στην κοινωνική συνείδηση την ομαλή ανακατάληψη της εξουσίας, με τρόπο άμεμπτο, δημοκρατικό, χωρίς κοινωνικές αντιστάσεις. Στο πρόσωπο του Μπερλουσκόνι, του Ντίνι, αντιπροσωπεύονται αυτά τα χαρακτηριστικά της εξουσίας. Μεγάλοι οικονομικοί παράγοντες, που κατέχουν ταυτόχρονα τεράστιες δομές, όπως τράπεζες, σούπερ μάρκετ, τηλεοράσεις, βιομηχανίες, ποδοσφαιρικές ομάδες, ελέγχοντας όλη την τεχνολογία, την γνώση και την πληροφόρηση, ελέγχουν τα πάντα. Μέσα σ' αυτό το γυάλινο κλουβί του θεάματος και της τεχνολογίας, το αναρχικό κίνημα επαναπροσδιορίζεται σε στόχους και δράση.

Με στόχο την καταστροφή της τεχνολογίας της πληροφόρησης και του ολοκληρωτικού ελέγχου γίνεται ένας δυνατός πόλος αντίστασης και γι' αυτό επικίνδυνο. Αυτό το αποδεικνύει η συνεχής καταστολή συντρόφων που συμμετέχουν σε πανταλικά εβδομαδιαίες εφημερίδες, η κατάσχεση των υλικών, η συνεχής έρευνα σε σπίτια για αυτά τα στοιχεία της προπαγάνδας της καταστροφής, η εισβολή της αντιτρομοκρατικής σε στέκια αναρχικά, καθώς και η καταστροφή τους από φασίστες, πάντα βοηθοί στο ένοπλο χέρι της εξουσίας. Μήπως ακόμη έχουμε αμφιβολίες για το ποιος εξουσιάζει στην Ιταλία;

Σ' αυτόν τον ενδοεξουσιαστικό πόλεμο, δικαστές που θέλουν να πάρουν μια σταθερή θέση και πλούσια στο μοίρασμα της πίτας δεν διστάζουν να κάνουν πολιτικές δίκες. Δεν υπάρχει κόστος γι' αυτούς ακόμη και με την αθώωση των συντρόφων! Δίνοντας τα χεγγύα μιας καθαρής στάσης με δημοκρατικές διαδικασίες

θα τους παραδώσουν αθώους στα χέρια των καραμπινιέρων και των δημοσιογράφων. Αυτοί με την σειρά τους θα ολοκληρώσουν το έργο τους. Οι πρώτοι με την φυλακή, οι δεύτεροι με την συκοφάντηση και την εγκληματικοποίηση περιφέροντας στις στήλες τους το αγαπητό φαγητό των Ιταλών. Τρομοκρατία με σπαγγέτι.

Όμως που δεν συμβαίνει το ίδιο; Στην Ελλάδα, σύντροφοι που συλλαμβάνονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρχίζει γι' αυτούς η «αντίστροφη μέτρηση». Η καταστολή στο πρόσωπό τους επιδιώκει την εξόντωσή τους, οικονομική και φυσική αλλά κυρίως την κοινωνική. Γιατί οι δικαστές και οι μπάτσοι τους παρουσιάζουν ως εγκληματίες. Το σκληρό είναι έτοιμο.

Οι νόμοι, που παραβιάζονται μόνο απ' τους ίδιους, οι θεσμοί που μαρτυρούν κάθε διαφορετική ατομική υπόσταση και αξιοπρέπεια, η ταξική και κοινωνική ανισότητα (άνεργοι, υποαπασχολούμενοι, εξαθλιωμένοι,

Κυκλοφόρησαν...

★ Το πρώτο Δελτίο Αντιπληροφόρησης της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας. Μία ακόμα έκδοση των δραστηρίων συντρόφων από τη Θεσσαλονίκη μετά τη διοργάνωση σειράς εκδηλώσεων σε όλη τη χώρα. Στις 40 σελίδες του Δελτίου Αντιπληροφόρησης δημοσιεύεται κείμενο αυτοπαρουσίασης της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης (δραστηριότητα-στόχοι της). Ανάμεσα σε άλλα πολύ ενδιαφέροντα ντοκουμέντα περιέχεται η πρώτη συνέντευξη του Marcos μετά την επίθεση των κυβερνητικών δυνάμεων το Φλεβάρη του '95, οι αποφάσεις και η διακήρυξη της 4ης Διεθνούς Συνάντησης Σεμάδων Αλληλεγγύης (Brescia, Ιταλία 1-2-3 Σεπτεμβρίου), καθώς και στοιχεία για προγράμματα υποστήριξης στην Chiapas. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 50042/ Τ.Κ. 54013/ Θεσσαλονίκη, fax: 031-207093

Παρακαλούνται οι σύντροφοι από την Επίδαυρο που έστειλαν την απαιτητική επιστολή στα 5 ερωτήματα του EZLN τον Ιούλη του '95, να επικοινωνήσουν με την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Ο ΑΔΙΑΚΟΠΟΣ μετασχηματίζεται η κυρίαρχη βαθιά την εκμετάλλευση και την καταπίεση οξύνοντας τις κοινωνικές ταξικές αντιθέσεις συσσωρεύοντας κοινωνικές εντάσεις. Έτσι το κράτος αναλαμβάνει να διασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη, αναπτύσσοντας και βελτιώνοντας το καταστατικό του οπλοστάσιο και καθιστώντας την καταστολή πιο μεθοδική και ασφυκτική στους χώρους όπου υπάρχουν ανατρεπτικές δυνάμεις.

Στο παραπάνω πλαίσιο δρομολογείται η αναδιοργάνωση και ο εκσυγχρονισμός της τάξης κι επαναχαράσσεται το σχετικό νομοθετικό και θεσμικό περίγραμμα. Δημιουργούνται τα περίφημα πολυδύναμα αστυνομικά τμήματα, αναδιοργανώνονται οι αστυνομικές υπηρεσίες και αναβαθμίζεται ο ρόλος της "αντιτρομοκρατικής", γίνονται αγορές των σύγχρονων συστημάτων αστυνόμευσης. Σε θεσμικό και νομοθετικό επίπεδο, τέλος, η πιο χαρακτηριστική και μεγαλεπήβολη κίνηση είναι η σύναψη της συμφωνίας του ΣΕΝΓΚΕΝ, ενός γιγάντιου δικτύου ηλεκτρονικού φακελώματος και άμεσης ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των διαφόρων κρατών.

Ωστόσο η προσπάθεια για την εξουδετέρωση των εξεγερτικών δυναμικών, πέρα αλλά και σε άμεση σχέση με την παραπάνω κίνηση, έχει απόλυτη ανάγκη από συγκεκριμένες κατασταλτικές επεμβάσεις εναντίον των κοινωνικών χώρων που ανταγωνίζονται τις κυρίαρχες επιλογές. Σημαντική θέση σε αυτές τις επεμβάσεις έχουν οι συλλήψεις ανθρώπων,

που είτε σε συγκεκριμένες στιγμές είτε πιο μεθοδικά κι οργανωμένα παρουσιάζουν συμπεριφορά ασυμβίβαστη με την ύπαρξη της εξουσίας.

Με τις συλλήψεις αυτές το κράτος δεν επιδιώκει προφανώς απλά να εξοντώσει τα συγκεκριμένα άτομα. Ο στόχος στην ουσία είναι οι χώροι εκείνοι μέσα στους οποίους ευδοκούν αντιλήψεις και πρακτικές ανάλογες με εκείνες των συγκεκριμένων κρατουμένων. Παρουσιάζοντας τους ως ειδικούς ταραχοποιούς ή κακοποιούς επιδιώκει να εγγράψει στην κοινωνική συνείδηση τις αντιλήψεις και πρακτικές αυτές ως παράλογες και αντικοινωνικές και να τις διαχωρίσει έτσι από το φυσικό πεδίο γέννησής τους, δηλαδή της διαρκώς εντεινόμενης εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Προβάλλοντας έτσι τους ίδιους σαν εγκληματίες, τις ιδέες και τις πράξεις τους σαν επικίνδυνες για την κοινωνία, δημιουργεί ένα ασφυκτικό κλίμα απομόνωσης και περιθωριοποίησης των κοινωνικών κομματιών που αγωνίζονται για την έμπρακτη διάδοσή του εξεγερτικού λόγου και ταυτόχρονα παραδειγματίζει όλους εκείνους που θα μπορούσαν να οικειοποιηθούν αυτό το λόγο. Ολοφάνερα οι Αναρχικοί σαν ο χώρος εκείνος που προβάλλει με την περισσότερη συνέπεια και συνέχεια επαναστατικές διεκδικήσεις, αλλά και σαν ο χώρος που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα οι περισσότεροι κρατούμενοι αγωνιστές, είναι ο κύριος στόχος των σχεδιασμών απομόνωσης κι εγκληματοποίησης του ανατρεπτικού προτάγματος.

Η σύλληψη του αναρχικού Οδυσσέα Καμπούρη αποτελεί μια ακόμα εφαρμογή αυτών των σχεδιασμών. Τρεις μέρες μετά την επίθεση στον Περίσο και αφού είχε προλειανθεί το έδαφος με διάφορες αναγγελίες για συλλήψεις από τον αναρχικό χώρο, ο σύντροφος οδηγείται στα κρατητήρια της ασφάλειας. Παρά τη σαθρότητα των "στοιχείων" και αυτοπόδεικτο στοιχείο τη δράση του και την κοινωνική-πολιτική του ταυτότητα -που επαναλαμβάνεται συνεχώς από επίσημα στόματα- κρατείται και στη συνέχεια προφυλακίζεται, ενώ ο ίδιος ξεκινά από την πρώτη στιγμή απεργία πείνας. Τους αρχικούς διθυράμβους για τη σύλληψη του αναρχικού "τρομοκράτη" διαδέχεται ένα πέπλο σιωπής -με την ουσιαστική βέβαια συμβολή και των Μ.Μ.Ε.. Μένει η κίνηση αλληλεγγύης για να διεκδικήσει την απελευθέρωση του συντρόφου. Ωστόσο η ίδια αυτή κίνηση δέχεται την αποκάλυπτη επιθετικότητα του κράτους. Αποκορύφωμα αυτής της επιθετικότητας υπήρξε βέβαια η εκκένωση της κατάληψης της ΑΣΟΕ από δεκάδες διμοιρίες των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ και η σύλληψη των 52 συντρόφων που βρίσκονταν εκεί.

Παρά ωστόσο τις κινήσεις αλληλεγγύης ο Οδυσσέας Καμπούρης δεν απελευθερώθηκε. Το κράτος έχει ορίσει τη δική του για τις 6 Οκτωβρίου. Με δεδομένη τη σημασία που έχει η υπόθεσή του, η αλληλεγγύη μας πρέπει να είναι αμέριστη κι έμπρακτη.

Εκτός όμως από τον Οδυσσέα στις φυλακές βρίσκονται και άλλοι σύντροφοι, θύματα της διάθεσης των κρατικών να τελειώνουν με τις κοινωνικές αντιτάσεις.

★ **Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος** βρίσκεται φυλακισμένος στην Ιταλία. Πραγματώνοντας με τον πιο άμεσο τρόπο την εξέγερση ενάντια στο κεφάλαιο και την εξουσία αποπειράθηκε να απαλλοτριώσει μαζί με άλλους Ιταλούς συντρόφους χρήματα τράπεζας στο Ροβέρτο της Ιταλίας.

★ **Ο Σπύρος Δαπεργολας** και ο **Μάριος Χρυσόστομος** βρίσκονται επίσης φυλακισμένοι για απόπειρα ένοπλης απαλλοτρίωσης στο κατάστημα της Τράπεζας Αθηνών στη Δάφνη. Η οργή τους ενάντια στην καθημερινή επιβίωσή τους οδήγησε και αυτούς στο ναό του κεφαλαίου. Δυστυχώς συνελήφθησαν μετά την επέμβαση των ρουφιάνων της γειτονιάς.

★ **Ο Χριστόφορος Μαρίνος** βρίσκεται προφυλακισμένος, κατηγορούμενος για τη ληστεία στο Γενικό Κρατικό της Νίκαιας και το φόνο του Γ. Μαντούβαλου. Με μια σειρά κατασκευασμένων καταθέσεων επιχειρείται να δοθεί ένα τέλος στη σειρά των αλληλεγγύων μεθοδεύσεων, με μια τελική σκευωρία που θα σημαίνει την οριστική του εξόντωση.

★ **Ο Γιώργος Κρητικόπουλος** μετά την "επ' αυτοφώρ" σύλληψη κατά τη διάρκεια επίθεσης στα γραφεία της Δ.Ε.Θ., βρίσκεται στις φυλακές καταδικασμένος σε δωδεκάχρονη κάθειρξη. Η ξεκάθαρη στάση του απέναντι στις αρχές αλλά και η παντελής έλλειψη έμπρακτης αλληλεγγύης στο πρόσωπο του, οδήγησαν στην εκδήλωση όλου του εκδικητικού μέγους της καταστολής, ως αποτέλεσμα και τη δημιουργία ενός επικίνδυνου δικαστικού προηγούμενου.

★ **Ο Νίκος Καρτζάς** συλλαμβάνεται στις 11-1-1995 κατά

τη διάρκεια επίθεσης μπάτσων στη μαθητική πορεία της ίδιας ημέρας. Είναι ακόμα προφυλακισμένος.

Η αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους συντρόφους, μόνο σαν αναπόσπαστο μέρος των κοινωνικών αγώνων μπορεί να νοηθεί, αν θέλει να έχει μία συνεισφορά στο απελευθερωτικό εγχείρημα. Δε μπορεί παρά να είναι έμπρακτη και να χαρακτηρίζεται όχι μόνο από την υποστήριξη προς τα συγκεκριμένα πρόσωπα αλλά και από το συνεχή αγώνα ενάντια σε όλους τους θεσμούς και τις αξίες του αστικού πολιτισμού. Οι νόμοι της συγκρούσεως είναι οι νόμοι της, ο κοινωνικός πόλεμος είναι ο δρόμος της, οι πρόσδοι και τα πίσωγυρίσματα της πρόσδοι και πίσωγυρίσματα στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΟΔΥΣΣΕΑ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΑΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΠΡΑΞΟΥΜΕ ΟΛΟΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ

Λοτρίωτές μας!

μετανάστες, γυναίκες), κατασταλτικοί μηχανισμοί (αστυνομία, στρατός, Μ.Μ.Ε., κόμματα, συνδικαλιστές, μισθωτή εργασία, δημ. υπηρεσίες) που ενώ συντηρούνται από μας (όλους τους εκμεταλλευόμενους) το κέρδος τους επενδύεται, είτε με μορφή χρημάτων, είτε με υπηρεσίες, πληροφορίες και γνώση στα αφεντικά και το κράτος.

Σ' αυτό το σκληρό συμμετέχουμε όλοι. Συνεχίζουμε να υπομένουμε την ουρά, από την επετηρίδα του διορισμού, την εξέταση στο Ι.Κ.Α., να χτυπήσουμε κάρτα στη δουλειά, μέχρι να καταθέσουμε τις οικονομίες μας στην τράπεζα για να πληρώσουμε το ενοίκιο ή το εκκαθαριστικό της φορολογίας. Βιώνουμε έναν ολοκληρωτικό έλεγχο και μια γενικευμένη καταστολή σε όλες της πτυχές της ζωής μας. Έτσι υπομένουμε στην ουρά ακόμα και τον θάνατο. Νεκροζώντανοι, επενδύοντας στις καλύτερες μέρες στο πουθενά του αύριο μέσα στην μίζερια μιας ηθικής γνωστής και απαίσιας, τόσο μα τόσο γνωστής που μας κάνει όλους γνωστούς -άγνωστους, φοβισμένοι να δούμε τον εαυτό μας στον διπλανό μας και να μην μπορούμε να κάνου-

με τίποτα γι' αυτό.

Στην ουρά όμως αυτή περιμένουν και κάποιοι με τα όπλα στις μασχάλες. Προλετάριοι οι ίδιοι, ίσως και εξαθλιωμένοι, ζητούν να απαλλοτριωθούν μόνο λίγο απ' ό,τι τους ανήκει. Γνωρίζουν ότι όλα μας ανήκουν, ότι η επανάσταση δεν θα 'ναι τίποτα άλλο παρά μια γενικευμένη απαλλοτρίωση της ζωής μας! Μόνο που σ' αυτή την περίπτωση οι στιγμές θα είναι πολλές και μεις θα 'μαστε πολλοί. Η ύπαρξη αυτών των στιγμών δεν είναι παρά η απελευθέρωσή μας. Η ίδια η αναρχία. Να γιατί η αναρχία δεν είναι σύστημα, ούτε και πρόκειται να επιβληθεί από κανέναν, να είναι μόνο η στιγμή της δράσης, της επαναστατικής δράσης που μας απελευθερώνει τον καθένα χωριστά. Απαλλοτριώνοντας τους απαλλοτριωτές της ζωής μας μετατρέπουμε την φρίκη μας σε ζωή και την σκληριότητα σε ελευθερία! Γιατί είναι άδικο αυτό; Είναι δίκαιο και στην παρατεταμένη και κατ' εξακολούθηση ληστεία της ελευθερίας απ' το κράτος και τα αφεντικά απαντάμε με την παρατεταμένη και κατ' εξακολούθηση επαναστατική δράση και αλληλεγγύη.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΑΡΚΗ ΟΜΗΡΙΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΑΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ!

Υ.Γ.: Το κείμενο αυτό θα διαβαστεί ως κείμενο αλληλεγγύης στη δική που διεξάγεται στο Τρέντο στις 13-10-95. Όσοι σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν να στείλουν δικό τους κείμενο ή χαιρετισμό ή συμφωνούν και συνοπογράφουν το συγκεκριμένο κείμενο ας το γνωστοποιήσουν, όσο το δυνατόν συντομότερα τηλεφωνώντας στους συντρόφους της ΑΛΦΑ Αθηνών.

ΑΠΑΛΟΤΡΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

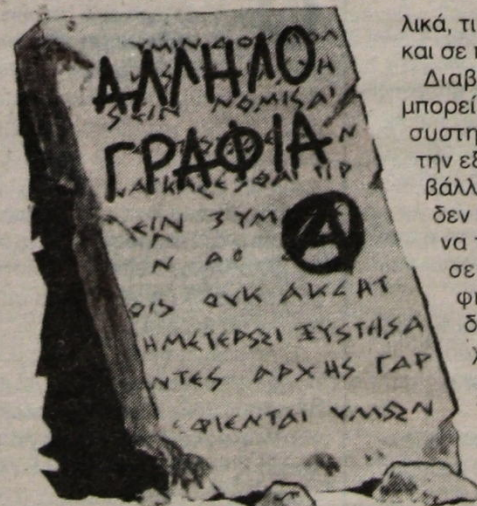
Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ βρίσκεται προφυλακισμένος από τις 21 Ιουνίου του '94. Η δική του αρχίζει την Παρασκευή 6 Οκτωβρίου, όχι μόνο σε ένα τοίχος σιωπής από την πλευρά των ΜΜΕ και των διαφόρων "εκπροσώπων" είτε του κινήματος είτε της κοινής γνώμης, αλλά και σε ένα υποδειγματικό κλίμα παραπληροφόρησης και σύγχυσης από την μεριά των ΜΜΕ. Ετσι παρουσιάζουν άσχετα μεταξύ τους περιστατικά εμπρησμών αυτοκινήτων, να σχετίζονται με τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης που έγιναν από πρωτοβουλίες αναρχικών. Όχι μόνο αυτό αλλά παρουσιάζουν και σαν «μεμονωμένα επεισόδια» τον -χωρίς λόγο- άγριο ξυλοδαρμό αρκετών συντρόφων που αποχωρούσαν μετά την πορεία της Πέμπτης 5 Οκτωβρίου στο ύψος της Ακαδημίας και Χαριλάου Τρικούπη. Μέχρι αυτή την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο κρατούνται 6 σύντροφοι στην Ασφάλεια για απλή εξακρίβωση στοιχείων.

Παρόλα αυτά και μέσα σε μια όχι και τόσο ευνοϊκή συγκυρία τόσο κοινωνική όσο και κινηματική, η έκφραση αλληλεγγύης στον σύντροφο Οδυσσέα Καμπούρη έσπασε έστω και λίγο το τοίχος σιωπής που είχε επιβληθεί και ενόψει της δικής του, αφισοκολληθήκαν σε διάφορα σημεία της Αθήνας τέσσερις διαφορετικές αφίσσες με κύριο πρόταγμα την άμεση απελευθέρωση του συντρόφου μας. Εγινε μουσική εκδήλωση στην πλατεία Εξαρχειών όπου και διαβάστηκαν κείμενα προπαγάνδας και ε-

νημέρωσης. Οργανώθηκε πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας προχτές, την Πέμπτη 5 Οκτωβρίου, με τη συμμετοχή 300 περίπου συντρόφων με πρόταγμα την άμεση απελευθέρωση του συντρόφου Οδυσσέα Καμπούρη, μοιράστηκαν προκηρύξεις σε χιλιάδες αντίτυπα που με αρκετά ευστοχά λόγο καταδεικνύουν τον πρωτεύοντα λόγο της καταστολής στη σημερινή συγκυρία ολοκληρωτικής επιβολής των κυρίαρχων και στους στόχους που έχει η εξουσία με την ομηρία των αναρχικών ή ευρύτερα των αγωνιστών που αντιστέκονται στις επιλογές της.

Σίγουρα θα μπορούσαν να γίνουν περισσότερα (τόσο ποσοτικά, όσο και ποιοτικά) στο επίπεδο του λόγου και της πρακτικής όσον αφορά την έκφραση αλληλεγγύης στο δικό μας σύντροφο. Γιατί και ως πότε σύντροφοι, οι όποιες πολιτικές διαφωνίες θα αποτελούν φραγμό για εκδηλώσεις αλληλεγγύης ως αναπόσπαστο κομμάτι του αντικρατικού ανατρεπτικού αγώνα και την ανάπτυξη ευρύτερων επιθετικών κινήσεων και πρωτοβουλιών από την πλευρά μας ενάντια στα σχέδια και τις επιλογές της εξουσίας; Γιατί εν τέλει αυτός που χάνει από τον κατακερματισμό και την περιχαράκωση δεν είναι μόνο ο κάθε φορά δωκόμενος σύντροφος, αλλά συνολικά ο ευρύτερος (και από όλους φαντάζομαι ποθούμενος) αντικρατικός απελευθερωτικός αγώνας.

Γ.Κ.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ το γράμμα του φυλακισμένου Μακρυγιάννη, μου δημιουργήθηκαν τα εξής ερωτήματα: Τε-

λικά, τι είναι αναρχική εφημερίδα και σε ποιους είναι ανοιχτή;

Διαβάζοντας το γράμμα του, μπορεί και να οργίζομαι, με την συστηματική συκοφάντηση και την εξόντωση που του έχει υποβάλλει το κράτος, και σίγουρα δεν θα είχα κανένα πρόβλημα να το έβλεπα δημοσιευμένο σε κάποια "δημοκρατική" εφημερίδα, αλλά σίγουρα δεν έχει θέση σε μια αναρχική εφημερίδα.

Γιατί δεν χρειάζεται να ξέρω προσωπικά τον Μακρυγιάννη για να καταλάβω περί τίνος πρόκειται. Είναι πιστεύω, γνωστή η άποψη, καθώς και η μεταχείριση απέναντι στις γυναίκες από άτομα που συχνάζουν σε "κέντρα διασκέδασης" και σκυλάδικα.

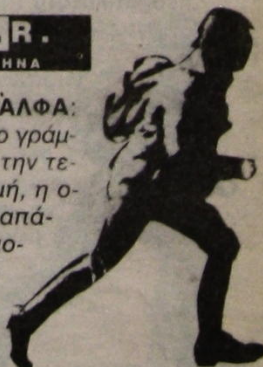
Και ποιος μου λέει εμένα πως το ίδιο άτομο δεν έχει πουλήσει πρέζα, νταβατζιλίκι και αντρίμι στο άμεσο παρελθόν του; Ή ότι είναι ρατσιστής;

Τελικά με ποια κριτήρια συμπαραστεκόμαστε ή είμαστε αλληλέγγυοι σε πρόσωπα και καταστάσεις;

S.R.

ΑΘΗΝΑ

Σημείωση ΑΛΦΑ: Επειδή αυτό το γράμμα μας ήρθε την τελευταία στιγμή, η οποιαδήποτε απόντηση θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας.

Αλφα

ΕΤΟΣ 10 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 24

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: -

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ: αντί να θρηνούμε την ανάδειξη μιας αταβιστικής βίας, θα πρέπει να δούμε πως είναι η ίδια η σύγχρονη κοινωνία μας, που παράγει αυτό το είδος βίας και αυτές τις ιδιαίτερες συνέπειες, μέρος των οποίων αποτελεί και η τρομοκρατία. Η παραδοσιακή βία είναι πολύ πιο ενθουσιώδης και ηρωική. Η δική μας είναι μια εικονική βία με την έννοια ότι αναδύεται από την οθόνη και όχι από το πάθος και το ένστικτο, κάτι κάποιο τρόπο βρίσκεται εν δυνάμει μέσα στην οθόνη και στα media που προσποιούνται πως την καταγράφουν και τη διαδίδουν, αλλά στην πραγματικότητα προηγούνται αυτής και την εκλιπαρούν. Τα media προηγούνται αυτής της βίας καθώς και των τρομοκρατικών ενεργειών όπως άλλωστε και από ο,τιδήποτε άλλο. Είναι αυτά που τη μετατρέπουν σε μια ιδιαίτερα σύγχρονη μορφή και που καθιστούν αδύνατο τον καθορισμό πραγματικών αιτιών (πολιτικών, κοινωνιολογικών, ψυχολογικών). Αυτού του είδους οι ερμηνείες παρουσιάζουν κενά. Κατ'

ναίνεσης και της συνύπαρξης, που τείνει να καταστρέψει τις ίδιες τις ρίζες του κακού και συνεπώς κάθε ριζοσπαστικότητας, χάρη στα ναρκωτικά, την προφύλαξη, τη ψυχική και διαμεσολαβητική ρύθμιση. Βία ενός συστήματος που καταδιώκει κάθε μορφή αρνητικότητας, κάθε μορφή ιδιαιτερότητας (συμπεριλαμβανομένης αυτής της έσχατης μορφής ιδιαιτερότητας, του ίδιου του θανάτου). Βία μιας κοινωνίας που ζητητικά μας απαγορεύει την άρνηση, μας απαγορεύει τις συγκρούσεις, μας απαγορεύει το θάνατο. Βία που τρώει τινά θέτει τέλος στη βία αυτή καθαυτή - και συνεπώς δεν μπορεί να απαντηθεί παρά από μίαν αντίστοιχη βία - το μίσος.

Προερχόμενο από την αδιαφορία και ιδιαίτερα απ' αυτήν που τα media ακτινοβολούν, το μίσος είναι μια μορφή cool, ασυνεχής, που κάνει ζάπινγκ αριστερά-δεξιά. Είναι χωρίς πεποίθηση, χωρίς θερμότητα, χωρίς acting out και συχνά στην ίδια του την εικόνα και τον άμεσο αντίκτυπο της, όπως το βλέπου-

πόρισης. Η συνεργία προκαλεί την αλλεργία. Η υπερπροστασία επιφέρει την απώλεια της άμυνας και της ανοσίας: τα αντισώματα που τίθενται σε τεχνική ανεργία στρέφονται εναντίον του ίδιου του οργανισμού. Το μίσος είναι αυτής της τάξης: έχει όπως πολλές σύγχρονες ασθένειες αυτο-επιθετικότητα και αυτο-ανοσοποιητική παθολογία. Δεν είμαστε έτοιμοι να αντέξουμε την κατάσταση τεχνητής ανοσίας που δημιουργήθηκε στη σκιά των μητροπόλεων μας. Είμαστε σαν ένα είδος από το οποίο έχουν αφαιρεθεί τους φυσικούς θηρευτές του, που προορίζεται ταχύτατα για την εξαφάνιση και την αυτό-καταστροφή. Προστατευόμεστε, τρόπον τινά, μέσω του μίσους της εξασθένησης του άλλου, του εχθρού, του αντιπάλου. Το μίσος που κινητοποιεί ένα είδος τεχνητής και άνευ αντικειμένου αντιπαλότητας. Το μίσος είναι έτσι ένα είδος μοιραίας στρατηγικής ενάντια στην ειρήνευση της ύπαρξης. Με την αμφισβήτηση του είναι μια απέλπιδα διεκδίκηση ενάντια στην αδιαφορία του κόσμου μας και γι' αυτό το λόγο είναι αναμφίβολα ένα είδος σχέσης πολύ πιο ισχυρής από την συναίνεση ή την συνύπαρξη.

Η σύγχρονη μετάβαση από τη βία στο μίσος χαρακτηρίζει τη μετάβαση από ένα δικαιολογημένο πάθος σ' ένα πάθος άνευ λόγου. Βία καθαρή και αδιαφοροποίητη, βία τρίτου τύπου τρόπον τινά, σύγχρονη με την εκθετική βία της τρομοκρατίας (που είναι πιο βίαιη από τη βία) και με όλες τις επιδημικές και ιογενείς μορφές μετάδοσης και αλυσιδωτής αντίδρασης. Το μίσος είναι πιο εξωπραγματικό, πιο ασύλληπτο στις εκφάνσεις του από την απλή βία. Το βλέπουμε καθαρά στην περίπτωση του ρατσισμού και της παραβατικότητας. Γι' αυτό είναι τόσο δύσκολο να αντιταχθεί σ' αυτό, είτε μέσω της πρόληψης είτε μέσω της καταστολής. Δεν μπορούμε να ακυρώσουμε το κίνητρο του καθώς δεν έχει σαφές κίνητρο. Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Δεν μπορούμε ούτε να το τιμωρήσουμε καθώς τις περισσότερες φο-

ρές τα βάζει με τον εαυτό του: είναι το είδος ενός πάθους που αντιμετωπίζει τον ίδιο του τον εαυτό. Είμαστε προορισμένοι για την αναπαραγωγή του ίδιου σε μια ταύτιση χωρίς σκοπό, σε μία παγκόσμια κουλτούρα της ταυτότητας. Από εκεί προέρχεται μίαν απέραντη μνησικακία: το μίσος του ίδιου μας του εαυτού. Όχι το μίσος του άλλου, όπως το θέλει μια παρεξήγηση που βασίζεται στο στερεότυπο του ρατσισμού και της επιφανειακής ερμηνείας του, αλλά το μίσος για το χαμό του άλλου.

Νομίζουμε πως το μίσος είναι κατά βάση το μίσος του άλλου - εξ' ου και η ψευδαίσθηση πως αντιστεκόμαστε σ' αυτό φρονώντας την ανοχή και το σεβασμό των διαφορετικών. Αλλά στην πραγματικότητα, περισσότερο και από την απόρριψη του άλλου, το μίσος (ο ρατσισμός κ.λπ) είναι ο φανατισμός του έτερου. Προσπαθεί απεγνωσμένα να αντισταθμίσει το χαμό του άλλου με τον εξορκισμό ενός τεχνητού άλλου που μπορεί να είναι ο οποιοσδήποτε. Σ' αυτόν τον λοβοτομημένο κόσμο όπου οι συγκρούσεις περιορίζονται αυτοστιγμή, προσπαθεί να αναστήσει το

άλλο - για να το καταστρέψει. Προσπαθεί να ξεφύγει απ' αυτήν τη μοιραία ταύτιση, απ' αυτόν τον αυτιστικό εγκλεισμό στον οποίο τείνουμε μέσα από την κίνηση της παγκόσμιας κουλτούρας μας. Κουλτούρα μνησικακή όπου πίσω από τη μνησικακία απέναντι στον άλλο, πρέπει να διακρίνουμε τη μνησικακία απέναντι στον ίδιο τον εαυτό μας, απέναντι στη δικτατορία του εγώ που μπορεί να φθάσει μέχρι την αυτο-καταστροφή. Αν το κατανοήσουμε αυτό μπορούμε να αποφύγουμε αρκετές παραινέσεις.

Έτσι θα έπρεπε να θεωρήσουμε το μίσος, με όλη του την αμφισβήτηση, σαν ένα πάθος του λυκόφωτος - σύμπτωμα και ταυτόχρονα δημιουργός αυτής της βίαιης απώλειας του κοινωνικού, του άλλου, της συγκρούσεως - και εντέλει του ίδιου του συστήματος που απειλείται από κατάρρευση λόγω βαρύτητας. Σύμπτωμα του τέλους ή της αποτυχίας της σύγχρονης κοινωνίας - αν όχι του τέλους της Ιστορίας, καθώς παραδόξως δεν υπήρξε ποτέ τέλος της Ιστορίας, αφού δεν υπήρξε ποτέ επίλυση όλων των προβλημάτων που αυτή έθεσε. Πρόκειται μάλλον για τη μετάβαση πέραν του τέλους χωρίς να έχει τίποτε επιλυθεί. Και στη σημερινή μίσος υπάρχει το μίσος για τα πάντα, ακόμη και γι' αυτά που δεν συνέβησαν ποτέ. Και ξαφνικά, η επείγουσα ανάγκη να προχωρήσουν τα πράγματα για να τελειώνουμε με το σύστημα, για να προκύψουν άλλα πράγματα, για να κάνουμε να αναδυθεί το άλλο, το γεγονός που θα προέλθει από αλλού. Αυτόν τον cool φανατισμό διαπερνά μια μορφή χιλιαστικής πρόκλησης.

Όλοι έχουμε μίσος. Δεν εξαρτάται από εμάς. Έχουμε όλοι την αμφιλεγόμενη νοσταλγία του τέλους του κόσμου, της απόδοσης δηλαδή ενός τέλους, μιας τελεολογίας μ' οποιοδήποτε τίμημα - κι αυτό μέσω του μίσους και της ολοκληρωτικής απόρριψης του κόσμου, ως τέτοιος που είναι.

JEAN BAUDRILLARD
(πηγή: Liberation 2° 10-1995).

Ο βαθμός XEROX της βίας

αναλογία δεν έχει κανένα νόημα η καταδίκη των media για την προπαγάνδη της βίας μέσω του θεάματος και της αφήγησης. Καθώς η οθόνη, εικονική επιφάνεια, μας προστατεύει αρκετά καλά από το πραγματικό περιεχόμενο της εικόνας. Λόγω της διακοπής της συνέχειας της οθόνης (όπως και στη δυναμική οικονομία και την πολιτική τάξη) υπάρχει ανακολουθία μεταξύ της βίας-θέαμα και της βίας-συμπεριφορά. Απέναντι σ' αυτό είμαστε ανυπεράσπιστοι, είμαστε η βία του ίδιου του μέσου, η βία του εικονικού και η μη θεαματική αναπαραγωγή της. Το χειρότερο δεν είναι η ψυχολογική αλληλουχία, αλλά η τεχνολογική αλληλουχία της βίας, μιας βίας εμφανούς, αυτής που οδηγεί στην εξαύλωση οποιουδήποτε πραγματικού, οποιουδήποτε συνόλου αναφοράς. Είναι ο βαθμός Xerox της βίας.

Καθώς η κοινωνία μας δεν αφήνει πλέον χώρο στην πραγματική βία, την ιστορική βία, την ταξική βία, γεννά μια εικονική βία, μιαν αντιδραστική βία. Μια στείρα βία που δεν γεννά τίποτα, που δεν είναι ούτε γενεσιουργός, ούτε δημιουργική. Τέτοιο είναι το μίσος που θα μπορούσε να θεωρηθεί μιαν αρχαϊκή παρώθηση, αλλά που είναι παραδόξως σύγχρονο της υπερπραγματικότητας των μεγάλων μητροπόλεων, καθώς είναι αποσυνδεδεμένο από το αντικείμενο του και τους σκοπούς του. Μπορούμε να διακρίνουμε μια πρωτογενή μορφή βίας: αυτήν της επιθετικότητας, της καταπίεσης, του βιασμού, του συσχετισμού των δυνάμεων, της ταπείνωσης, του σφετερισμού - μια κατά κύριο λόγο μονομερής βία. Αυτή μπορεί να απαντηθεί από μιαν αντιφατική βία - ιστορική βία, κριτική βία, βία του αρνητικού. Βία της ρήξης, της παραβίασης (μπορούμε να προσθέσουμε τη βία της ανάλυσης, τη βία της ερμηνείας, την εννοιολογική βία). Πρόκειται για μορφές καθορισμένης βίας, με μια αρχή και ένα τέλος, από την οποία μπορούμε να ενοποιήσουμε τα ατμικά και τις συνέπειες και που ανταποκρίνεται σε μιαν υπερβατικότητα της εξουσίας, της Ιστορίας ή της έννοιας.

Σ' αυτήν αντιτίθεται μια εμφανής σύγχρονη μορφή βίας. Πιο λεπτεπίλεπτη απ' αυτή της επιθετικότητας: βία της αποτροπής, της ειρήνευσης, της εξουδετέρωσης, του ελέγχου - βία της ήπιας εξόντωσης, βία γενετική, επικοινωνική - βία της συ-

με στα σημερινά επεισόδια της παραβατικότητας των προαστίων. Εάν η παραδοσιακή βία απαντούσε στην καταπίεση και τη σύγκρουση, το μίσος απαντά στη συναίνεση και την συνύπαρξη. Η εκλεκτική μας κουλτούρα είναι αυτή του συγχρωτισμού των αντιθέτων, της συνύπαρξης όλων των διαφορετικότητων στους κόλπους ενός μεγάλου πολιτιστικού χωνευτηρίου.

Αλλά μην πλανιόμαστε: ακριβώς αυτή η πολυπολιτιστικότητα, αυτή η ανοχή, αυτή η συνεργία υποθάλλει τον πειρασμό μιας συνολικής αντίδρασης εκφόρτισης, μιας βαθιάς α-

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟΙ ΒΙΑΣΜΟΙ

ΒΙΑΣΜΟΣ της αξιοπρέπειας πολύ πιο πριν, αλλά και στη συνέχεια, από τους "πραγματικούς άντρες" αυτής της κοινωνίας. Ξέρετε ποιους... αυτούς τους τύπους που με τα "αστεία" και τα "πειράγματά" τους "τονώνουν τη θηλυκότητα" της γυναίκας-αντικείμενο.

("Εδώ που τα λέμε, τ'άθελε κι αυτή. Τι δουλιά είχε τέτοια ώρα εκεί;")

Βιασμός της συνειδησης από τον άμεσο κοινωνικό τους περίγυρο που αποθαρρύνει την απαίτηση απονομής της όποιας δικαιοσύνης.

("Το σκέφτηκες καλά, κόρη μου; Δε θά 'χεις μούτρα να κυκλοφορήσεις μετά")

Βιασμός του φύλου, της θέσης του και της οντότητάς του, στις καταθέσεις στους μπάτσους κάθε βαθμού, στα ανακριτικά γραφεία, στα ιατροδικαστικά εργαστήρια.

("Για περιγράψτε μας τώρα, με κάθε λεπτομέρεια, τι ακριβώς συνέβη")

Βιασμός της ανθρωπίνης ύπαρξης από τους υπανθρώπους των media, κεφαλοκυνηγούς στην καταδίωξη της τηλεθέασης, της ακροαματικότητας, του αποκλειστικού.

("Σε λίγο ζωντανή μετάδοση της απόφασης στη δίκη των βιαστών που συγκλονίζει το πανελλήνιο")

Βιασμός του όποιου "περί δικαίου αισθηματος" από τους δικαστές, υπηρέτες μιας Θέμιδος "τυφλής" κατά τεκμήριο.

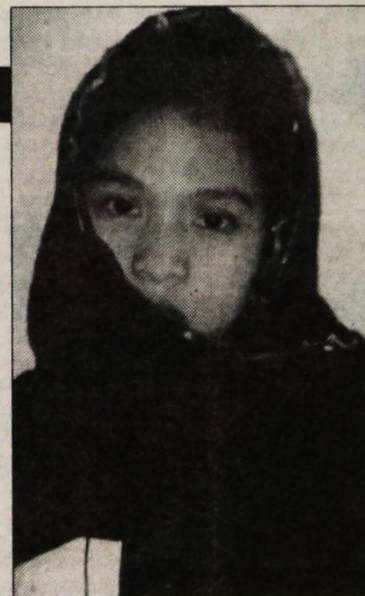
("Με καλή διαγωγή, καμιά αρρώστια, τίποτα αγροτικές, σε καναδυό χρόνια έξω θά 'ναι")

Βιασμός της -υποτιθέμενης- αλληλεγγύης από τις λεγόμενες φεμινιστικές οργανώσεις, φορείς κοινωνικά αποστεωμένους, εργολάβους για την υποταγή της θηλυκής φύ-

σης στο πρότυπο του άντρα-κυρίαρχου.

("Δεν το μάθαμε έγκαιρα" και "Δεν μας το ζήτησαν οι ίδιες" και "Είναι δουλειά της γραμματείας Ισότητας, εμείς πού να πρωτοπάμε;" και "Εμείς είμαστε επιφορτισμένοι με την πολιτική πίεση σε κυβερνητικό επίπεδο, δεν μπορούμε να τρέχουμε σε δίκες" - η απάντηση της γρ. Ισότητας)

Βιασμός του σώματος από τους φυσικούς αυτουργούς της ειδικού πράξης, τους γεμάτους έπαρση άνετους "κατηγορούμενους" εκφραστές της κοινωνικής απαξίας, τους επιβήτορες προάγγελους της

απολυταρχικής κοινωνίας.
("Με συναρπάζει η δύναμη του άντρα που κατέχει τη γυναίκα δούλα")

Βιασμοί συνεχιζόμενοι κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή.

Την επόμενη μέρα αυτές οι γυναίκες προσπαθούν (;) να ξαναβρούν το ρυθμό μιας κλονισμένης κοινωνικής ζωής, να αντιμετωπίσουν μια ψυχρή καθημερινότητα. Στη μακρινή Αραβία μια άλλη γυναίκα, η 16χρονη Σάρα Μπαλαμπαγκάν, ατενίζει το θάνατο για το φόνο του αφεντικού-βιαστή της...

K.T.

Η σεξουαλικότητα στο έλεος των χασάπηδων

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ "Γιατρός-Γυναικολόγος" ύστερα από επέμβαση άμβλωσης στην οποία υπόβαλε μια 29χρονη εργάτρια και δύο ακόμη γυναίκες "κατάφερε" το θάνατο της μιας και το σοβαρό τραυματισμό των άλλων δύο. Ο "Γιατρός" εξαφανίστηκε για τέσσερις μέρες, ενώ ο δικηγόρος του διαμήνυσε ότι είχε υποστεί... σοκ και θα παρουσιαζόταν μόλις επανέλθει. Όχι δηλαδή τίποτα άλλο, αλλά να δώσουμε και μια ευκαιρία στον κουτοπόνηρο χασάπη να ξεπεράσει τις ψυχολογικές του τύψεις. Με άλλα λόγια το σοκ που υπέστη ήταν φαίνεται μεγαλύτερο από τα συμπτώματα σηπτικού σοκ που υπέστησαν τα θύματα του.

Η Ασφάλεια θεσσαλονίκης μόλις εμφανίστηκε τον άφησε ελεύθερο και διενεργεί προανάκριση που δεν ολοκληρώθηκε και ουδείς φέρεται -όπως προαναγγέλθηκε- ποινικά υπεύθυνος για το θάνατο. Μάλιστα ο χασάπης αναφέρει στα Μ.Μ.Ε., ότι είχε αποστειρώσει τα πάντα και ίσως να φταίει ο αναισθησιολόγος. Το σκοτάδι λοιπόν φαίνεται να καλύπτει μια υπόθεση που ξεκάθαρα δείχνει την ταξική κακομοιρία, που δέχονται οι οικονομικά ασθενέστεροι από το εθνικό σύστημα υγείας.

Και ενώ όλα μπορούσαν να τελειώσουν μέχρι εδώ οι συζητήσεις για άλλη μια φορά άρχισαν και θα συνεχιστούν. Η νομοθεσία, τι αυτή προτάσσει, καθώς και η φιλολογία των απλών ανθρώπων και τι αυτή προκαλεί, θα βγει στα κανάλια πλαισιωμένη από τη χυδαιότητα των Μ.Μ.Ε. που θα "πληροφορούν" πάλι.

Έτσι κι αλλιώς ο εμπαιγμός της σεξουαλικότητας, η χρησιμοποίησή του σώματος σαν σύμβολο κερδοσκοπίας και η "νομιμότητα" σε όφελος των μεγαλογιατρών ή των άσχετων χασάπηδων δεν θα αναδειχθεί. Το μόνο που έχει σημασία είναι η θεαματικότητα του γεγονότος, αφού μάλιστα ο μίσος πληθυσμός στατιστικές δείχνουν πως μια φορά τουλάχιστον στη ζωή του, θα περάσει μια τέτοια εμπειρία και επόμενο είναι να τον ενδιαφέρει. Τελικά η νοοτροπία αντιμετώπισης της σεξουαλικότητας διαμορφώνεται ανάλογα με τις εκάστοτε λογικές που εκμεταλλεύονται είτε την διαφημιζόμενη σεξουαλική απελευθέρωση, είτε την ηθικότατη χριστιανική ιδεολογία της υπαγωγής της γυναίκας σαν μέσο αναπαραγωγής και μόνο. Και η ουσία είναι πως μόνο τα θύματα δεν θα πάρουν ποτέ το δικό τους πίσω.

T.K.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

παραγωγοί και πάει λέγοντας. Όσο κι αν είναι κοινοτοπία, πρέπει κι εδώ να δείξουμε ότι αυτή η έλλειψη συντονισμού επιχειρείται απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που γνωρίζοντας πολύ καλά τι δυναμική θα εμπεριείχε ένας πανελλαδικός ξεσηκωμός των αγροτών, φροντίζουν να τον αποτρέψουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι αγρότες των Τρικάλων οργάνωσαν το συλλαλητήριο την Δευτέρα κι όχι την Παρασκευή μαζί με αυτούς της Καρδίτσας και Λαρίσας διότι, λέει, είχε προγραμματισμένη σύσκεψη την Παρασκευή το διοικητικό συμβούλιο της ένωσης γεωργικών συνεταιρισμών Τρικάλων!

Στις τελευταίες συσκέψεις οι συνδικαλιστές εξέφρασαν την έλλειψη να ενωθούν σε μια ομοσπονδία. Έχει περάσει μισός χρόνος απ' τις κινητοποιήσεις του Μάρτη, από τότε που με πρωτοβουλία των ιδίων των αγροτών ξεκίνησε η προσπάθεια για οργάνωση τους σε έναν αγροτικό σύλλογο κατά χωριό. Όχι μόνο οι παραπάνω δεν έκαναν τίποτα για να πετύχει αυτή η προσπάθεια, αλλά και την σαμποτάρισαν. Ίσως με τον χρόνο και κάτω απ' την πίεση των συνθηκών να αναγκαστούν να υποχωρήσουν.

Όμως, φαίνεται καθαρά ότι θέλουν να ελέγξουν τις εξελίξεις, ως συνήθως. Είναι επικίνδυνο γι' αυτούς και τα συμφέροντα που εκπροσωπούν να οργανωθεί μια πανελλήνια ομοσπονδία κάτω από συνθήκες όπως αυτές του περασμένου Μάρτη. Γενικά, οι αγρότες έχουν καταλάβει ότι δεν πάει άλλο, σχεδόν σ' όλους υπάρχει η διάθεση να αντιδράσουν, αλλά αυτή η διάθεση δεν μπόρεσε ακόμα να εκφραστεί κατάλληλα.

Ας έρθουμε τώρα σ' αυτή καθαυτή την επίθεση που δέχονται οι καλεργητές βαμβακιού. Να τονίσουμε κατά ότι δεν είναι μόνο η βαμβakoλλιέργεια όπου εντοπίζεται το πρόβλημα. Όλοι οι μικρομεσαίοι αγρότες ανεξαρτήτως καλλιέργειας σκοντάτο στο μάτι ενός κυκλώνα που όσο πάει και γίνεται σφοδρότε-

κι άλλο την τιμή. Τέλος, ένα ικανό μέρος από αυτά τα χρήματα θα τα εισπράξει τον ερχόμενο Ιούνιο όταν γίνει η τελική εκκαθάριση, ενώ οι τόκοι απ' τα δάνεια και οι άλλες υποχρεώσεις για τη νέα σπορά θα τρέχουν.

Γενικά προβλέπεται μείωση της τιμής, σε σχέση με πέρσι, τουλάχιστον κατά 40 δρχ. το κιλό, αλλά όλα παίζονται (προς τα κάτω) λόγω του ατομικού παζαρέματος που είπαμε πιο πάνω. Να τονίσουμε ότι αυτή η μείωση της τιμής γίνεται σε μια χρονιά όπου οι διενεργούμενες είναι αυξημένες λόγω κακής σοδειάς σε διάφορες χώρες (πχ. ΗΠΑ). Μπορεί τώρα να καταλάβει κανείς γιατί μιλήσαμε πιο πάνω για ξεκλήρισμα. Και αυτόν ακριβώς τον στόχο έχουν βάλει τα υπερεθνικά κέντρα αποφάσεων της Ε.Ε.. Το ότι δεν αντέδρασε η ελληνική κυβέρνηση, σημαίνει ότι αυτή η κατάσταση συμφέρει και το ελληνικό κεφάλαιο. Συνεπώς, αυτά που λέγονται για λήψη "εθνικών" μέτρων απ' την κυβέρνηση είναι φαιδρά, αλλά και παραπλανητικά.

Οι οικονομικοί εγκέφαλοι των Βρυξελλών δε νιώθουν καθόλου άνετα που είναι υποχρεωμένοι να επιδοτούν προϊόντα που μπορούν να τ' αγοράσουν πάμφθυνα απ' τους "μαύρους" του τρίτου κόσμου. Θα το ήθελαν πολύ να καρπωθούν οι ίδιοι τα δισ που δίνουν στη γεωργία. Η καλλιέργεια σε μικρομεσαία ιδιοκτησία είναι ασύμφορη χωρίς αυτές τις επιδοτήσεις. Η φυσική κατάληξη της αγροτικής πολιτικής της Ε.Ε. είναι η απορρόφηση αυτών των κτημάτων απ' τους ήδη υπάρχοντες μεγαλοαγρότες ή απ' τις ίδιες τις βιομηχανίες μεταποίησης. Ο αριθμός των αγροτών απ' το 28% του ενεργού πληθυσμού που είναι σήμερα και με μέσο όρο γης 45 στρέμματα, πρέπει να μειωθεί στα επόμενα της Ε.Ε., δηλ. περίπου στο 7%. Αυτό απαιτείται και λόγω του διεθνούς καταμερισμού εργασίας που έχει συμφωνηθεί απ' το κεφάλαιο, αλλά και λόγω των οικονομικών πάρε - δώσε μεταξύ ΗΠΑ - Ε.Ε.. Ένα απ' τα απο-

τελέσματα της παγκόσμιας συμφωνίας δασμών και εμπορίου (GATT) είναι και η εγκατάλειψη, ή αλλαγή παραδοσιακών καλλιεργειών στην Ελλάδα (αμπέλια - ελαιώνες - κηπεύματα).

Ακούμε εδώ ότι κάποιοι ξένοι γενικώς και αορίστως πάνε να κάνουν κακό στους Έλληνες γενικώς και αορίστως. Σ' αυτό το κλίμα βρήκε την ευκαιρία κι ο εκκοκιστής Τσιπλάκος - αδελφός του πρώην υπουργού της Ν.Δ. - να κλαφτεί σε τοπική εφημερίδα για το κακό που τον βρήκε τον άμοιρο απ' τα νέα μέτρα της ΚΟΜΙΣΙΟΝ. Η σωστή τοποθέτηση βρίσκεται στην απάντηση του ερωτήματος: Ποιοι ξένοι πάνε να κάνουν κακό σε ποιούς Έλληνες; Η απάντηση είναι ότι οι ξένοι κεφαλαιοκράτες, οι ξένοι εξουσιαστές σε αραστή συνεργασία με τους Έλληνες κεφαλαιοκράτες, τους Έλληνες εξουσιαστές επιδιώκουν να ξεζουμίσουν κι άλλο τους αγρότες της Ελλάδας, κατά τον ίδιο τρόπο όπως τους εργάτες των ναυπηγείων, τους χιλιάδες απολυμένους διαφόρων επιχειρήσεων, αλλά και όπως τους ισπανούς εργάτες των ναυπηγείων του Κάδιξ, τους αγρότες και ψαράδες της Γαλλίας. Και λίγο παραδίπλα, όπως ξεζουμίζουν τους παραγωγούς ρυζιού στην Κορέα, τους δουλοπάροικους στις φυτείες της Λατινικής Αμερικής, τους πιστούς του Αλλάχ στην Ασία. Στη σημερινή εποχή του διεθνοποιημένου κεφαλαίου το οποίο, μέσω της δύναμης που διαθέτει και λόγω ακριβώς της διεθνοποίησης του, εντείνει τις καταστροφικές για τους υποτακτικούς του επιθέσεις, η απάντηση των αγροτών πρέπει να δοθεί με όρους ταξικούς και διεθνοιστικούς.

Δυστυχώς, πέρα απ' τα φαινόμενα διάσπασης που αναφέραμε, έχει πέσει (όπως παντού) λήθη στους αγρότες του παρελθόντος, ενώ η αστικοποίηση έχει εισβάλλει εδώ και χρόνια και στο τελευταίο χωριό και σ' όλες τις εκδηλώσεις των αγρόνων. Απ' την άλλη, όμως, για πρώτη φορά απ' τη δεκαετία του '30 που έγινε η

απαλλοτρίωση των τσιφλικιών, οι αγρότες βρίσκονται αντιμέτωποι όχι πλέον μόνο με την εκμετάλλευση του έμπορα ή της ΑΤΕ,μ αλλά κινδυνεύουν άμεσα να χάσουν τα χωράφια τους, να ξεριζωθούν. Αυτό το τελευταίο πρέπει να συνταυτιστεί με μια άλλη πραγματικότητα: ότι δηλαδή οι αγρότες εύφορων περιοχών είναι κολλημένοι στη γη τους ακριβώς διότι μπορούν να ζήσουν απ' αυτήν και τρέμουν την προοπτική να βρεθούν ακτήμονες, έρμαιοι στις διαθέσεις του κάθε εργοδότη.

Αντικειμενικές συνθήκες και υποκειμενική διάθεση πάνε χέρι-χέρι. Τον καταλυτικό ρόλο, όμως, στην δημιουργία της ιστορίας παίζει η δράση των υποκειμένων που αντιλαμβάνονται πλήρως τις συνθήκες τις οποίες βιώνουν. Ακριβώς αυτήν την υποκειμενική διάθεση για αντίσταση που δείχνουν οι αγρότες έχουμε επαναστατικό καθήκον σαν αναρχικοί να την επεκτείνουμε και οξύνουμε.

Πιστεύουμε πως, όσο κι αν μας συγκινούν, τα ωραία και μεγάλα λόγια περί κοινοκτημοσύνης δεν έχουν θέση αυτή τη στιγμή. Και αυτό όχι για λόγους πολιτικάντικης σκοπιμότητας. Αλλά απασχολούν τους αγρότες και είναι τόσο σοβαρά που σ' αυτά πρέπει να κατατείνουν οι προσπάθειές μας. Παραπάνω δόθηκε μια ιδέα για το τι περίπου συμβαίνει στην βαμβakoλλιέργεια. Λοιπόν, τα περισσότερα απ' τα αιτήματα που τέθηκαν κατά τις κινητοποιήσεις είναι τόσο ρεαλιστικά που για να τα δεχτούν οι εξουσιαστές πρέπει οι αγρότες να εξεγερθούν στην κυριολεξία. Και τούτο διότι ανατρέπουν την καπιταλιστική αναδιάρθρωση στον αγροτικό τομέα. Το κουμπί εδώ βρίσκεται στο να μην αφεθούν οι συνδικαλιστές να κάνουν τα αιτήματα αυτά αντικείμενο διαπραγματεύσεως, γιατί τότε θα καταλήξουν οι αγρότες να "κατακτήσουν" νέα υποσχέση για μείωση των καυσίμων. Βέβαια, αιτήματα όπως: α) επιστροφή της συνυπευθυνότητας στους παραγωγούς που έχουν καλλιέργεια ως

70 στρέμματα, β) κατάργηση του ορίου παραγωγής και άρα της συνυπευθυνότητας, γ) τιμή βαμβακιού 350 δρχ. ανά κιλό, δ) να δοθεί το "πριμ ρίσκου" που ανέρχεται σε 17 δρχ. το κιλό, στον παραγωγό αντί του εκκοκιστή που δίνεται τώρα, ε) να μειωθεί το κόστος παραγωγής και άλλα, είναι αιτήματα που εκφράζουν την αγωνία για την επιβίωση, κάλιστα όμως μπορούν πάνω στην σύγκρουση να γίνουν σημεία έμπρακτης κριτικής της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης. Και για να 'ρθουμε στο ζουμί. Θέλουμε να έχουμε τις επαναστατικές απόψεις κρατημένες "άσπιλες και αμόλυντες" μόνο για τον εαυτό μας, ή να εισέλθουμε στο πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων ερχόμενοι σε επαφή με τις ανάγκες των κοινωνικών κομματιών που αντιστέκονται και φέρνοντας το σε γνωριμία με τις επαναστατικές ιδέες κάθε φορά.

Με τις όποιες δυνατότητες έχουμε πρέπει να προσπαθήσουμε να δείξουμε τι κρύβεται πίσω απ' τις καταστροφικές για τον αγροτικό κόσμο αποφάσεις της ΚΟΜΙΣΙΟΝ. Δεύτερο, ότι πρέπει οι ίδιοι οι αγρότες να αναλάβουν δράση -αυτοοργάνωση- και μέσα από τους ταξικούς αγροτικούς συλλόγους -ενάντια στην υπάρχουσα συνδικαλιστική οργάνωση- να κατευθύνουν τον αγώνα τους. Τρίτο, να συνδέσουν τον δικό τους αγώνα με τους αγώνες άλλων κοινωνικών κομματιών στην Ελλάδα. Και τέταρτο να απαντήσουν στην συντονισμένη επίθεση που δέχονται απ' τα υπερεθνικά κέντρα εξουσίας με τον ίδιο τρόπο εκφράζοντας κατ' αρχάς την αλληλεγγύη τους προς όσους αγωνίζονται για ελευθερία και δικαιοσύνη σ' όλο τον κόσμο.

Η σύνδεση του αγώνα των αγροτών με άλλα καταπιεζόμενα κοινωνικά κομμάτια ανοίγει το δρόμο για την συνολική επίθεση στις δομές της εξουσίας. Αρχίζουμε από μια επιμέρους γωνία του κόσμου για να επεκταθούμε στο σύνολο του.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΘΙ

Η παρακάτω προκήρυξη αυτή έχει εκδοθεί από τη Συνεργασία Αναρχικών ΑΕΙ-ΤΕΙ (Θεσσαλονίκη). Αφορμή για την έκδοση της προκήρυξης αποτέλεσαν κάποιες κινήσεις της συλλογής και του πρώττοντος του ΑΠΘ στην κατεύθυνση του εντονότερου ελέγχου και της αύξησης της καταστολής στον πανεπιστημιακό χώρο και οι μεθοδεύσεις τους για ευκολότερες μελλοντικές πιθα-νές άρσεις του ασύλου. Συνεπώς η σύγκλητος εξουσιοδότησε τον γνωστό φασίστα πρύτανη του ΑΠΘ Μάντη, να δίνει μόνος του την άδεια σε μπάτσους και ασφαλίτες για να μπουν στο χώρο του ασύλου. Ουσιαστικά δηλαδή επέρχεται μια αδραναιοποίηση της επιτροπής ασύλου.

Δικαιολογία για όλα αυτά είναι ότι πρέπει να λαμβάνεται πιο γρήγορα η απόφαση για είσοδο της αστυνομίας στο πανεπιστήμιο, όταν αυτό είναι αναγκαίο, γιατί "κινδυνεύει η ακεραιότητα των φοιτητών" από ομάδες αλβανών και ταϊγγάων που μένουν στον πανεπιστημιακό χώρο και "διαπράττουν κλοπές στα κυλικεία των σχολών". Για επικοινωνία με τη Συνεργασία Αναρχικών ΑΕΙ-ΤΕΙ υπάρχει ταχυδρομική θυρίδα: Τ.Θ. 11140/ Τ.Κ. 54110/ Θεσσαλονίκη

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ βρίσκονται σε εξέλιξη μια σειρά από κινήσεις κυβερνητικών και πανεπιστημιακών παραγόντων αποβλέπων σε μια "σύγχρονη" μεταρρύθμιση του τρόπου διαχείρισης του πανεπιστημιακού ασύλου.

Μετά την πρόσληψη ιδιωτικών εταιριών ασφαλείας (security) για την "προστασία" των πανεπιστημιακών χώρων στην Πάτρα, τις ανάλογες προτάσεις που είχαν δρομολογηθεί από πανεπιστημιακές σχολές στην Αθήνα, σειρά έχει η Θεσσαλονίκη. Μετά τις μη δημοσιοποιημένες διαθέσεις σχολών του ΑΠΘ (πχ. η Γεωπονική) στο παρελθόν για παρόμοιες κινήσεις, έρχονται τώρα τα νέα "δοκιμαστικά" μέτρα που αποφάσισε η πρυτανεία του ΑΠΘ όσο αφορά στην παρουσία της ασφάλειας στο χώρο του πανεπιστημιακού ασύλου.

Η αστυνόμευση των πανεπιστημιακών χώρων -ιδιωτική ή κρατική- δεν είναι κάτι το πρωτόγνωρο για τα ελληνικά πανεπιστήμια. Απλώς η ανεπίσημη αστυνόμευση στο παρελθόν, τείνει να κατοχυρωθεί πλέον και νομικά.

Αποτελεί κοινό μυστικό η παρουσία ασφαλιτών στους πανεπιστημιακούς χώρους και κυρίως κατά τη διάρκεια πολιτικών ή μουσικών εκδηλώσεων που ασκείται από την αστυνομία με την προκλητική παρουσία της γύρω από τα πανεπιστήμια. Άλλωστε έχει αποδειχθεί αρκετές φορές ότι όταν

το κράτος επιθυμεί την άρση του ασύλου χρησιμοποιεί οποιοδήποτε μέσο είτε αυτό της προβοκάτοιας (όπως συνέβη το '91, με τον αποδεδειγμένο πλέον εμπρησμό του πολυτεχνείου από τις δυνάμεις καταστολής με χρήση δακρυγόνων) είτε ασκώντας επίθεση στην "κοινή γνώμη" σε συνεργασία με τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης (με το χλιοειπωμένο και γελοίο παραμύθι των 30-40 γνωστών-αγνώστων).

ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ ΤΟΣΟ ΕΝΤΟΝΗ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΜΕ ΤΟ ΑΣΥΛΟ;

Η πολιτική της οικονομικής διείσδυσης ιδιωτικών εταιριών στα πανεπιστήμια έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση το μέγιστο έλεγχο του πανεπιστημιακού χώρου και μέσω της αστυνόμευσής τους. Μισθωμένοι υπερασπιστές των οικονομικών συμφερόντων των ιδιωτικών εταιριών (πανεπιστημιακοί - κρατικοί παράγοντες) δεν είναι διατεθειμένοι να επιτρέψουν με κανένα τρόπο την παρεμπόδιση όλων αυτών των ερευνητικών προγραμμάτων που αναθέτουν οι εταιρίες στα πανεπιστήμια. Και αυτό γιατί ούτε οι ιδιωτικές εταιρίες αλλά ούτε και οι πανεπιστημιακοί παράγοντες επιθυμούν να χάσουν το μερίδιο τους από τα υπερκέρδη που αποφέρει η εμπορική εκμετάλλευση των αποτελεσμάτων των συγκεκριμένων ερευνών. Ταυτόχρονα η προσπάθεια για την ανάδειξη της Θεσσαλονίκης σε "πολιτιστική" πρωτεύουσα της Ευρώπης και οικονομικό κέντρο των Βαλκανίων δεν επιτρέπει την εμφανή παρουσία οικονομικών προσφύγων που "αμαυρώνουν την ευπρεπή" της εμφάνισής ως μία "πολιτισμένη" ευρωπαϊκή μεγαλούπολη. Άλλωστε αποκάλυπτη δικαιολογία για τα πρόσφατα δοκιμαστικά μέτρα αστυνόμευσής του πανεπιστημίου ήταν η κατάδειξη των προσφύγων που χρησιμοποιούν το άσυλο για κατάλυμα, ως υπεύθυνων για "μυστηριώδεις" κλοπές και φθορές πανεπιστημιακού υλικού. Εξάλλου η ξενοφοβία και ο κάθε είδους ρατσισμός αποτελούν περήφανα χαρακτηριστικά κάθε είδους μεγαλοπόλης....

ΤΕΛΙΚΑ ΟΜΩΣ ΠΟΙΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΥ ΑΣΥΛΟΥ;

Η ύπαρξη ασύλου στους πανεπιστημιακούς χώρους παρουσιάζεται ως ο κατεξοχήν υπερασπιστής της ελεύθερης διδασκαλίας ιδεών, γνώσης και πολιτικής δράσης. Θα ήταν όμως πραγματικά αφελές να ισχυριστεί κανείς ότι η απουσία αστυνόμευσης είναι αρκετή για να χαρακτηριστεί ένας χώρος ως χώρος ελευθερίας. Πράγματι το ρόλο του κατασταλτικού μηχανισμού τον αναλαμβάνουν οι θεσμοί που διέπουν την λειτουργία του πα-

νεπιστήμιου αλλά και κατά κανόνα της υπόλοιπης κοινωνίας.

Τα πανεπιστήμια δεν έχουν την άμεση ανάγκη (τουλάχιστον τώρα) της βίαιης αστυνομικής καταστολής για να ελέγξουν τον φοιτητικό χώρο. Η πολιτική και κοινωνική δράση των φοιτητών, όπου υπάρχει, καταστέλλεται και ελέγχεται μέσα από τη λογική της αντιπροσώπευσης, της αποδοχής, δηλαδή της αναγκαιότητας ύπαρξης "πεφωτισμένων ειδικών" που θα αποφασίζουν για εμάς. Διασπούν τους φοιτητές καλλιεργώντας την ιδεολογία της παραίτησης, του βολέματος, της εξατομικεύσεως. Οι ισότιμες σχέσεις αδυνατούν να υπάρχουν μέσα στο ιεραρχικό σύστημα (σχέσεις φοιτητών, φοιτητοπατέρων, καθηγητών, πρυτανείας κτλ.). Η διάθεση για δημιουργία και ο ελεύθερος χρόνος για επικοινωνία θυσιάζεται στο βωμό της καριέρας και του επιστημονισμού. Η ανάγκη για ελεύθερη συνεργασία βιάζεται καθημερινά από τον όλο και πιο έντονο ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών για μια καλύτερη θέση στην εργασιακή σχέση του αύριο.

Μπορεί να θεωρηθεί ως δεδομένο ότι η ύπαρξη του ασύλου αποτέλεσε έναν από τους παράγοντες ώστε να σπθθούν και να λειτουργήσουν αυτοοργανωμένα και αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι καθώς και κινήσεις που προωθούσαν και προωθούν την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία, τη δημιουργικότητα, την ελεύθερη έκφραση του καθένα/καθεμιάς από εμάς. Παρόλα αυτά την προστασία τους από την καταστολή δεν μπορεί να την εγγυηθεί κανενός είδους άσυλο. Για να μπορούμε να υπερασπιστούμε τους χώρους ελευθερίας που δημιουργούμε πρέπει να οργανώνουμε με όλο και μεγαλύτερη κοινωνική δυναμική τον αγώνα μας ενάντια σε όλους αυτούς τους θεσμούς που μας έχουν επιβάλλει και είναι αυτοί που γεννούν την κάθε είδους καταστολή (πολιτική, οικονομική, πνευματική).

Ενάντια στους θεσμούς που θέλουν να διακρινόμαστε σε εξουσιαστές/στρίες και εξουσιαζόμενους/ες σε εκμεταλλευτές/τριες και εκμεταλλευόμενους/ες, σε ειδικούς/ες και ανειδίκευτους/ες.

Γιατί στόχος μας δεν είναι να ανασταίνουμε στα κρυφά τον άνεμο της ελευθερίας αλλά να πετάξουμε μαζί του προς την κοινωνική απελευθέρωση...

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΕΙ-ΤΕΙ

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Ένας κόσμος, κοινές επιθυμίες...

EZLN: "Να φτιάξουμε τον κόσμο σύμφωνα με τις επιθυμίες μας και όχι όπως θέλει η Εξουσία".
"ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΕΝΑ ΔΙΑΛΟΓΟ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ".

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 Σεπτεμβρίου είχε προγραμματιστεί μια συνάντηση των αντιπροσώπων του EZLN που συμμετέχουν στο San Andres με την ομάδα των μεσολαβητών, σαν πρώτο βήμα της επανένταξης του διαλόγου την Κυριακή 1 Οκτώβρη. Η συνάντηση είχε οριστεί στο χωριό Realidad όπου είχαν καλεστεί και άλλοι δημοσιογράφοι αφού είχε ανακοινωθεί ότι θα γινόταν επίσημη παρουσίαση των αποτελεσμάτων της Consulta από την εθνική και την διεθνή οργανωτική επιτροπή. Λίγη ώρα αφού συγκεντρώθηκαν όλοι οι μεσολαβητές, οι δημοσιογράφοι και τα μέλη των οργανωτικών επιτροπών, επικράτησε ταραχή. Από όλες τις μεριές της ζούγκλας γύρω από το χωριό άρχισαν να ξεπροβάλλουν μαχητές του EZLN και να παίρνουν θέσεις. Πριν οι συγκεντρωμένοι συνειδητοποιήσουν τι συνέβαινε, εμφανίστηκε ένας μεγάλος αριθμός από

μέλη της Γενικής Διοίκησης του EZLN, ανάμεσα τους ο άνθρωπος για τη σύλληψη του οποίου, εννέα μήνες πριν, η μεξικανική κυβέρνηση είχε εξαποστείλει 50.000 στρατιώτες. Ο subcomandante Marcos πραγματοποίησε την πρώτη του δημόσια εμφάνιση από την κυβερνητική επίθεση, το Φλεβάρη του 1995.

"Πάνω από 1.300.000 άτομα συμμετείχαν στην Consulta. Έπρεπε να πουν: εδώ είμαι, και να δείξουν την ταυτότητα τους. Όλος αυτός ο κόσμος είπε την άποψη του για μια οργάνωση ένοπλη, παράνομη. Ήταν αντιμέτωποι με τον κίνδυνο και όμως παραμέρισαν το φόβο και είπαν: εδώ είμαστε. Εμείς έπρεπε να ανταποκριθούμε αντίστοιχα, δεν μπορούσαμε να μιλάμε κρυμμένοι στα βουνά και να λέμε μπράβο σας, είσατε γενναίοι, είπατε τη γνώμη σας. Το λιγότερο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να κατέβουμε από τα βουνά και να πούμε: "εμείς φοβόμαστε, αλλά ήρθαμε εδώ για να σας ευχαριστήσουμε". Με αυτά τα λόγια ο Marcos εξήγησε την εμφάνιση των μαχητών του EZLN. Μπροστά σε όλους τους συγκεντρωμένους διάβασε μια μακροσκελή επιστολή της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων. Οι Ζαπατίστας, μ' αυτό το κείμενο, αφού πρώτοι ευχαρίστησαν όλους όσους βοήθησαν στη διεξαγωγή της Consulta και όλους όσους συμμε-

τείχαν σ' αυτή σ' όλο τον κόσμο, έδωσαν την πρώτη ερμηνεία της Consulta:

"Το μεγαλύτερο δίδαγμα της Consulta είναι ότι ναι, μπορούμε μόνοι μας να οργανωθούμε για να συζητήσουμε χωρίς να ζητάμε την άδεια κανενός. Τα αποτελέσματα της αποδεικνύουν υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πρόθυμοι να δουλέψουν, να αναζητήσουν το δρόμο για ένα καλύτερο κόσμο, για ένα κόσμο που κανείς δεν θα μας υποσχεθεί ούτε θα μας χαρίσει, ένα κόσμο που θα φτιάξουμε μόνοι μας σύμφωνα με τις επιθυμίες μας και όχι όπως η Εξουσία τον θέλει. Η Consulta ήταν ένα μήνυμα προς την Εξουσία. Ήταν ένα πείραμα της κυριαρχίας των ιδίων των ανθρώπων πάνω στους εαυτούς το. Ήταν ένα μήνυμα προς την Εξουσία. Ήταν μια ειδοποίηση προς τους εξουσιαστές: Δεν σας χρειαζόμαστε!"

Στη συνέχεια ακολούθηε μια ανάλυση της κατάστασης στο Μεξικό και στον κόσμο όπου αναφέρεται ότι ο "τρίτος παγκόσμιος πόλεμος έχει ήδη κηρυχθεί από τις τρεις αγορές, την Ευρωπαϊκή Ένωση, την Ιαπωνία, την Αμερική...". Ο νεοφιλελευθερισμός είναι η σύγχρονη θεωρία του χάους, της καταστροφής της ανθρωπότητας, ιδεολογικός κληρονόμος του ναζισμού, θεωρητική βάση των πολέμων για την "εθνική καθαρότητα" και την επιβολή του αυταρχισμού". Σύμφωνα με τον

EZLN, αυτό που πρέπει να ακολουθήσει την Consulta στο Μεξικό είναι ένας πανεθνικός διάλογος για την συγκρότηση ενός μετώπου αντίστασης για την ικανοποίηση των 16 αιτημάτων, για τη διαμόρφωση νέων πολιτικών σχέσεων, για τη διαμόρφωση μιας νέας ανεξάρτητης πολιτικής δύναμης βασισμένης στον EZLN. Σ' αυτό τον διάλογο δεν θα συμμετάσχουν ούτε η κυβέρνηση ούτε τα πολιτικά κόμματα αλλά ο λαός, οργανώσεις κοινωνικές και πολιτικές που θα χαρακτηρίζονται από την "αυτοκυβέρνηση". Οι Ζαπατίστας προτείνουν τη δημιουργία παντού νέων Aguascalientes, συνελεύσεων διαλόγου και κέντρων ζαπατίστικης αντίστασης. Τέλος προτείνουν τη σύγκληση μιας "διηπειρωτικής συνάντησης όλων των δυνάμεων που αγωνίζονται για την ανθρωπότητα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό".

Στη συνέχεια τύπου που ακολούθησε ο Marcos είπε ότι η πλειοψηφία όσων συμμετείχαν στην Consulta θέλει τους Ζαπατίστας να κάνουν πολιτική. "Την παράδοση των όπλων δεν τη συζητάμε γιατί στην περίπτωση του EZLN και της κοινωνίας της Τσιάπας επιτελούν ένα ρόλο αυτοάμυνας". Ο Marcos είπε ότι η κυβέρνηση σχεδιάζει την πρόκληση μιας σύρραξης μετά από τις δημοτικές εκλογές της Τσιάπας που θα γίνουν στις 15 Οκτώβρη. Έχουν δημιουργηθεί καινούριες

παρακρατικές συμμορίες οι οποίες τους τελευταίους τρεις μήνες έχουν δολοφονήσει πάνω από 60 άτομα. Η κυβέρνηση θέλει να εμφανίσει τα περιστατικά σαν αποτέλεσμα συμπλοκών ανάμεσα στους ινδιάνους ώστε να έχει δικαιολογία για να στείλει περισσότερα στρατεύματα σαν "ειρηνευτική επέμβαση". Όλα αυτά, σύμφωνα με τον Marcos, είναι εντολές της CIA, του Πενταγώνου και του State Department που έχουν επιβάλλει στην Τσιάπας έναν πόλεμο χαμηλής έντασης: "Οι ΗΠΑ έχουν αρχίσει όπως και στο Βιετνάμ, αποστέλλοντας ειδικούς συμβούλους και θα τελειώσουν όπως και στο Βιετνάμ, εισάγοντας body bags (σακούλες μεταφοράς νεκρών στρατιωτών)". Τέλος ο Marcos δήλωσε ότι τα όπλα που βρέθηκαν πάνω στους Ιταλούς που συνελήφθησαν πριν λίγες μέρες στην Ονδούρα δεν προορίζονταν για τον EZLN. "Όπλα έχουμε. Δεν θα κάνουμε το λάθος να έχουμε περισσότερα όπλα από ανθρώπους. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι η υλική υποστήριξη του πληθυσμού για να μπορέσει να οργανώσει την αντίστασή του" κατέληξε ο εκπρόσωπος του EZLN, δίνοντας ένα μήνυμα στις διεθνείς οργανώσεις αλληλεγγύης. Πληροφορίες για τη δράση αυτών, αλλά και αναλυτικότερα οι περιγραφές των πρόσφατων γεγονότων θα δημοσιευτούν σε επόμενο φύλλο του ΑΛΦΑ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ισόβια στη Σ. Χόφμαν

Η Σιγκλιντε Χόφμαν, καταδικάστηκε σε ισόβια, σαν μέλος της ακροαριστερής οργάνωσης RAF (Τμήμα Κόκκινος Στρατός), κατηγορούμενη για την εκτέλεση του επιχειρηματία Χανς Μάρτιν Σλέγιερ και τεσσάρων σωματοφυλάκων του καθώς και για απόπειρα δολοφονίας του πρώην γενικού γραμματέα του NATO Αλεξάντερ Χέιγκ και ακόμα δύο ατόμων. Η απαγωγή του Σλέγιερ το 1977, που κατέληξε στη εκτέλεσή του, είχε στόχο την απελευθέρωση 11 μελών της RAF μεταξύ των οποίων και του Αντρέα Μπάαντερ. Η Χόφμαν δήλωσε ότι η "Δικαιοσύνη τη διώκει για να την εξοντώσει". Η δίκη της άρχισε μετά τις πληροφορίες που έδωσαν στους μπάτσους "μεταμεληθέντα" μέλη της οργάνωσης που συνελήφθησαν στην Ανατολική Γερμανία μετά την πτώση του τείχους.

"Συνεργασία" στα Φόκλαντ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΥΝΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ του πετρελαίου και των θαλάσσιων υδάτων γύρω απ' τα νησιά Φόκλαντ υπέγραψαν η Αργεντινή και η Βρετανία. Οι υπουργοί εξωτερικών των δύο κρατών δήλωσαν ότι δεν αλλάζουν οι θέσεις τους για το καθεστώς "αυτονομίας" των νησιών, αλλά αυτή η συμφωνία αποτελεί απόδειξη ότι μπορεί να υπάρχει συνεργασία μεταξύ τους.

Οι δύο υπουργοί είπαν πως οι χώρες τους θα μοιράζονται κατά το ήμισυ τα κέρδη απ' την εκμετάλλευση του πετρελαίου και της θάλασσας. Άλλος ένας διακρατικός διακανονισμός παίρνει τη θέση του στη βρώμικη ιστορία των ενδοκαπιταλιστικών καβγάδων. Δεν πάει πολύς καιρός που υπογράφηκε μια συμφωνία στη Νέα Υόρκη που ανοίγει τον δρόμο για παρόμοιους διακανονισμούς.

Συγκρούσεις στη Σεούλ

ΠΟΡΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ εξελίχθηκαν σε συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής στην πρωτεύουσα της Νότιας Κορέας. Αφορμή της διαδήλωσης είναι η απόφαση να μην ασκηθεί δίωξη κατά δύο πρώην στρατηγών που διατέλεσαν και πρόεδροι της χώρας και ήταν αναμειγμένοι στο πραξικόπημα του 1979. Οι στρατηγοί θεωρούνται υπεύθυνοι για το θάνατο 279 διαδηλωτών.

Η κυβέρνηση εκμύησε ότι οι κινησεις διαμαρτυρίας θα συνεχιστούν και προετοιμάζεται για το ενδεχόμενο νέων συγκρούσεων. Ο πρόεδρος Κιμ θεώρησε "λογικό" να δηλώσει σε τηλεοπτικό σταθμό ότι επιθυμεί τη λήθη για τις ενέργειες των στρατηγών και για το πραξικόπημα του 1979.

Επίθεση σε δίκτυα πληροφορικής

Η ΟΜΑΔΑ ΧΑΚΕΡ "ΕΝΟΠΛΗ ΦΑΛΑΓΓΑ" ξανακάνει την εμφάνισή της, διεισδύοντας αυτή τη φορά στα δίκτυα της Κεντρικής Τράπεζας και του Εθνικού Ινστιτούτου Πυρηνικής Φυσικής. Η ομάδα πρωτοεμφανίστηκε το Δεκέμβριο του 1994, όταν είχε διεισδύσει στο δίκτυο ενός πρακτορείου ειδήσεων.

Οι χρήστες των δικτύων του πυρηνικού Ινστιτούτου αντίκρισαν στις οθόνες τους το μήνυμα: "Επανάσταση ναι, αλλά όχι όπως την φαντάζεστε" και "Κοιτάξτε γύρω σας. Ο εχθρός είναι στις οθόνες των υπολογιστών".

Η "Ενοπλη φάλαγγα" με φαξ που έστειλε στις εφημερίδες της Ρώμης ανακοίνωσε ότι έχει αναλάβει τον πλήρη έλεγχο αρκετών δικτύων και ότι αν οι πληροφορίες είναι δύναμη τότε την έχουν αυτοί αφού έχουν υπό τον έλεγχό τους δίκτυα. Επίσης έδωσαν στη δημοσιότητα τα κλειδιά με τα οποία έσπασαν το σύστημα ασφάλειας των δικτύων ως επιβεβαίωση.

Η Κεντρική Τράπεζα αν και κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου που έγινε το "σπάσιμο" παρουσίασε διάφορες δυσλειουργίες αρνήθηκε να επιβεβαιώσει την παραβίαση του συστήματος ασφαλείας του δικτύου της. Φαίνεται ότι ακόμα διατηρούνται στην cyber

εκδοχή τους πρακτικές και λογικές που έχουν πάρει αμετάκλητα τη θέση τους στην ιστορία.

Εφιαλτικές οι συνθήκες υγιεινής στο Ιράκ

Εφιαλτικές είναι οι συνθήκες διαβίωσης στο Ιράκ. Το εμπάργκο που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ έχει πλουτίσει σίγουρα τους μαυραγορίτες και όσες εταιρίες ελέγχουν τα δίκτυα που αυτοί χρησιμοποιούν, προσφέρει άπειρες ευκαιρίες στον Σαντάμ για να δημαγωγεί ακατάστατα και έχει ρίξει στην ανέχεια το μεγαλύτερο μέρος της Ιρακινής κοινωνίας.

Η έλλειψη των ειδών διατροφής προκαλεί ανεπανόρθωτες ζημιές σε μια ολόκληρη γενιά παιδιών και περισσότερο από τέσσερα εκατομμύρια άνθρωποι διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο υγείας. Όλο και περισσότεροι άν-

θρωποι βρίσκονται κάτω απ' το όριο της φτώχειας, ξεδεύοντας ολόκληρη τη μέρα τους στο ψυχοφθόρο κυνήγι της επιβίωσης. Ο κοινωνικός ιστός διαλύεται, η αστυνομία και ο στρατός δρουν ανεξέλεκτα και 2,4 εκατομμύρια παιδιά κάτω των πέντε ετών, 600.000 έγκυες και χιλιάδες ηλικιωμένοι αντικρίζουν τη θέα του θανάτου.

Το χρήμα έχει χάσει την αξία του και ο πληθωρισμός εκτινάσσεται στα ύψη. Υπολογίζεται ότι το 70% του πληθυσμού έχει περιορισμένη ή μηδενική πρόσβαση στα είδη διατροφής λόγω της έλλειψης αγοραστικής δύναμης. Η παιδική θνησιμότητα φθάνει στο 9,2%, οι επιδημίες εξαπλώνονται προκαλώντας ανήκεστες βλάβες τόσο στη σωματική όσο και στη διανοητική υγεία των παιδιών.

Είχαν την ατυχία να γεννηθούν στην "ευσάθητη και λεπτών ισορροπιών" περιοχή του Κόλπου όπου οι πολυεθνικές και το ΔΝΤ εφαρμόζουν όλη τη γκάμα των απάνθρωπων στρατηγικών τους.

Σώστε τη ζωή των πολιτικών κρατούμενων στο Ιράν.

Η εγκληματική κυβέρνηση του Ιράν προγραμματίζει ένα νέο κύμα μαζικών εκτελέσεων!

Σύμφωνα με πληροφορίες από το Ιράν πρόκειται να εκτελεστούν 44 πολιτικοί κρατούμενοι. Έτσι θανατώνονται άνθρωποι από τους οποίους οι περισσότεροι έχουν ήδη εκτίσει την ποινή που τους είχε επιβληθεί. Σύμφωνα με ανακοινώσεις του τύπου πρόκειται ανάμεσα σ' άλλα για μέλη των ακόλουθων προοδευτικών και επαναστατικών οργανώσεων: 1) Οργάνωση του λαϊκού fedajian του Ιράν, Tudeh, κόμμα του Ιράν, λαϊκού mojahendin' του Ιράν, δημοκρατικό κόμμα του Κουρδιστάν/Ιράν, όπως και η οργάνωση των επαναστατών εργατών του Ιράν.

Προς στιγμήν επικρατεί στο Ιράν μια κατάσταση διαμαρτυρίας ενάντια στην ισλαμική κυβέρνηση. Δραστηριότητες κάθε εί-

δους, ειδικότερα απεργίες και διαδηλώσεις να στηρίζονται από το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού.

Προφανώς πρόκειται αυτή η νέα αντίσταση ενάντια στην ισλαμική κυβέρνηση και τον απάνθρωπο χαρακτήρα τους να κατασταλεί με τις προγραμματισμένες εκτελέσεις.

Προτρέπουμε όλες τις προοδευτικές οργανώσεις και ανθρώπους να φανούν αλληλέγγυοι με τους καταδικασμένους πολιτικούς κρατούμενους, όπως και να πληροφορήσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη/παγκόσμιο τύπο γι τον βαρβαρικό και απάνθρωπο χαρακτήρα της ισλαμικής κυβέρνησης. Μόνο η δική μας κοινή πράξη θα σώσει τη ζωή των πολιτικών κρατούμενων και να αναπτύξει μια αποτελεσματική διεθνή αλληλεγγύη με τον δικό τους αγώνα.

Ελευθεριακό σχολείο στις αρχές του αιώνα

Ο ΦΡΑΝΤΖΙΣΚΟ ΦΕΡΡΕΡ ήταν γιος ενός εύπορου αγρότη από τα περίχωρα της Βαρκελώνης και γεννήθηκε το 1859. Η οικογένειά του ήταν αφοσιωμένη στον καθολικισμό, ένας από του θεούς τους ήταν "ελευθερόφρων" και ο πρώτος εργοδότης του ήταν άθεος. Όταν μεγάλωσε, ο Φερρέρ απέκτησε βίαιες αντικληρικαλιστικές απόψεις και επαναστατικές τάσεις. Αυτές τις τάσεις μπόρεσε να τις εκφράσει στην πράξη, πιάνοντας δουλειά σαν ελεγκτής σε ένα τρένο που περνούσε τα γαλλικά σύνορα μεταξύ Βαρκελώνης και Κερμπέρ, για να μπορεί να βοηθάει τους πολιτικούς πρόσφυγες να διασχίζουν τα σύνορα. Ύστερα, το 1886, πήρε μέρος σε μια δημοκρατική εξέγερση και έφυγε για το Παρίσι όπου έμεινε μέχρι το 1901. Αρχισε να συγκεντρώνει λίγους μαθητές, στους οποίους διδάσκει Ισπανικά με νέες μεθόδους.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο Παρίσι, ο Φερρέρ ανέπτυξε τις ιδέες του για την κοινωνία και ιδιαίτερα για την εκπαίδευση. Ξεκινώντας από το βαθύ του μίσος για την καθολική εκκλησία και για την κυριαρχία της στη δημόσια εκπαίδευση στην Ισπανία, ονειρευόταν ένα Σύγχρονο Σχολείο, όπου η καθοδήγηση θα βασιζόταν στις λογικές του ορθολογισμού και τα παιδιά όλων των τάξεων και των δύο φύλων θα μπορούν να φοιτούν μαζί. Χρήματα θα δίνουν μόνο οι εύποροι οικογένειες. Στην ουσία πρόκειται για μια επιστροφή στο εκπαιδευτικό ιδανικό του "Εμίλ" του Ρουσσώ και για μια προσπάθεια να προσαρμοστούν ορισμένες από τις ιδέες των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων του 18ου και του

19ου αιώνα στην κατάσταση της Ισπανίας. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των ιδεών του Φερρέρ ήταν ο μαχητικός αθεϊσμός του και το γεγονός ότι η δημόσια εκπαίδευση στην Ισπανία ήταν εξαιρετικά καθυστερημένη. Αυτά έκαναν τις προτάσεις του να φαίνονται συγκλονιστικές.

Η αρχή στην οποία θα έπρεπε να βασίζονται τα σχολεία ήταν ο αυθορμητισμός: "η αληθινή εκπαίδευση, άξια του ονόματός της, θα κατορθώσει τα πάντα μόνο με τον αυθορμητισμό". Μόνο με αυτού του είδους την εκπαίδευση μπορεί το σχολείο να "προετοιμάσει μια καλύτερη ανθρωπότητα, πιο τέλεια, πιο δίκαιη από την τωρινή ανθρωπότητα".

"Σκοπεύω" έγραφε ο Φερρέρ το 1900, "να δημιουργήσω ένα σχολείο χειραφέτησης, που ενδιαφέρεται να αποδιώξει από το μυαλό των ανθρώπων οτιδήποτε τους διχάζει, τις ψεύτικες έννοιες της ιδιοκτησίας, της πατρίδας και της οικογένειας, για να κατακτηθεί η ελευθερία και η ευημερία που επιθυμούν όλοι, αλλά κανένας δεν τις πραγματώνει ολοκληρωμένα".

Ο Φερρέρ αρνιόταν πως ήταν αναρχικός και δεν ήθελε να είναι άμεσα συνδεδεμένος με οποιοδήποτε επαναστατικό κίνημα. "Περισσότερο από επαναστάτης είμαι εξεγερμένος", έλεγε. Ήταν συνεπής όσο αφορά την καταδίκη από μέρους του των αναρχικών πράξεων "τρομοκρατίας". Παρόλα αυτά, με την επιμονή του για την υπευθυνότητα του ατόμου και την πίστη του στην αναγκαιότητα μιας ορθολογικής, επιστημονικής εκπαίδευσης ως μέσο κοινωνικής μεταρ-

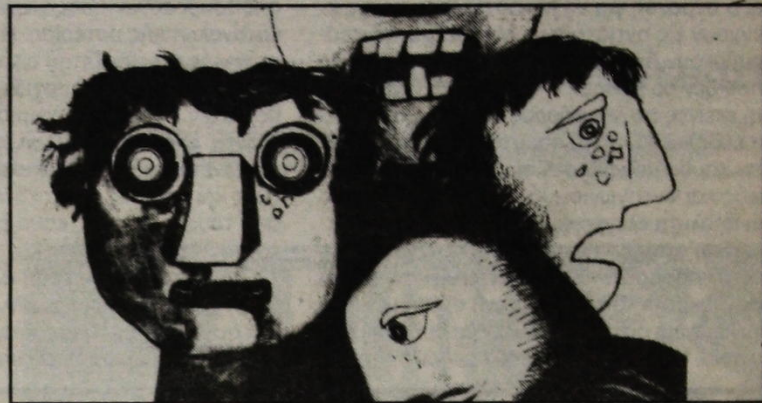
ρύθμισης, βρισκόταν ολοφάνερα πολύ κοντά στους αναρχικούς. Πράγματι, το ισπανικό τμήμα της διεθνούς, είχε ήδη περάσει μια απόφαση που καλούσε για "ολοκληρωτική εκπαίδευση" στο συνέδριό του της Σαραγόσα το 1872, και οι ιδέες του Φερρέρ φαίνονται να ταιριάζουν με τις δικές τους. Όταν ο Φερρέρ γύρισε στην Ισπανία για να ιδρύσει το Σύγχρονο Σχολείο του, ο Ανσέλμο Λορέντζο, που τον είχε πρωτογνωρίσει στο Παρίσι, έγινε από τους στενότερους συνεργάτες του.

Ο Φερρέρ, κατά τη διάρκεια της εξορίας του στο Παρίσι, στην ταραχώδη αναρχική δεκαετία του 1890 αποφάσισε να συγκεντρώσει χρήματα για να μπορέσει να ιδρύσει ένα σχολείο σύμφωνα με τις απόψεις του. Σ' αυτό το σημείο στάθηκε τυχερός.

Το 1901 γύρισε στην Βαρκελώνη έχοντας τα μέσα για να πραγματοποιήσει το όνειρό του, να ιδρύσει το Σύγχρονο Σχολείο και έναν εκδοτικό οίκο που θα έβγαζε τα βιβλία που χρειαζόνταν για μια ορθολογική εκπαίδευση. Γύρισε στην Ισπανία σε μια εποχή, που λόγω της ήττας στον πόλεμο με τις ΗΠΑ το 1898 και της απώλειας του υπόλοιπου μέρους της Ισπανικής Αυτοκρατορίας, πολλοί διανοούμενοι συζητούσαν και κριτικάριζαν τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις της ισπανικής ζωής. Οι ιδέες του Φερρέρ προκάλεσαν σημαντικό ενδιαφέρον και συζητήθηκαν πλατιά. Στην πραγματικότητα το σχολείο του ήταν τρομερό μικρό, είχε 33 μαθητές όταν άνοιξε και δεν ξεπέρασε ποτέ τους 50. Αλλά η αμφισβή-

τηση των αποδεκτών κοινωνικών και θρησκευτικών ιδεών το έκανε πολύ γρήγορα πασίγνωστο. Ο Φερρέρ επιδείκνυε το μαχητικό αθεϊσμό του με πράξεις όπως την οργάνωση για τους μαθητές του μιας εκδρομής τη Μεγά-

να συνεχίσει την εκδοτική του δραστηριότητα και να προπαγανδίσει τις εκπαιδευτικές του μεθόδους. Τον Ιούλιο του 1909 μια αυθόρμητη κοινωνική επανάσταση ξέσπασε στη Βαρκελώνη που διάρκεσε μια εβδο-

λη Παρασκευή, ενώ η ιδιωτική του ζωή, χειρότερη από την κακή του φήμη μεταξύ των "καλών ανθρώπων". Στις 31 Μαΐου του 1906 ρίχτηκε μια βόμβα ενάντια στο βασιλικό ζεύγος από κάποιον Ματίο Μοράλ που είχε δουλέψει σαν βιβλιοθηκάριος στο σχολείο του Φερρέρ. Ο Φερρέρ συνελήφθηκε αμέσως και κατηγορήθηκε σε συνεργός στην απόπειρα δολοφονίας του βασιλικού ζεύγους. Ύστερα από καθαυστήρηση ενός χρόνου, που τον πέρασε στη φυλακή, αθωώθηκε, αλλά όταν γύρισε σπίτι του ανακάλυψε ότι το σχολείο του είχε κλείσει.

Ύστερα από την απελευθέρωσή του επισκέφτηκε το Παρίσι και το Λονδίνο (όπου συνάντησε τον Κροπότκιν), αλλά γύρισε στην Ισπανία για

μάδα- την "Τραγική Εβδομάδα". Μετά την τραγική εβδομάδα πολλοί ήταν εκείνοι που υπέστησαν την καταστολή που επακολούθησε. Πιάστηκαν, εξορίστηκαν και εκτελέστηκαν πολλοί άνθρωποι. Το πιο γνωστό θύμα ήταν ο Φερρέρ.

Η εκτέλεση του Φερρέρ, όπως και εκείνη των Σάκο και Βανζέτι 20 χρόνια αργότερα, προκάλεσε διεθνή κατακραυγή. Αναφέρεται ότι τα τελευταία λόγια που μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν: "Σκοπεύσατε καλά, φίλοι μου, δεν είσατε υπεύθυνοι. Είμαι αθώος. Ζήτω το Σύγχρονο Σχολείο".

(αναδημοσίευση από το 1^ο δοκιμαστικό τεύχος της ΑΛΦΑ)

Ισλάμ: Θρησκευτικός φανατισμός

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ χερσόνησος τα τελευταία χρόνια αποτελεί το γόνιμο έδαφος ανάπτυξης αιτημάτων εθνικιστικού αταβισμού συνεπικουρούμενου από μία προπαγάνδα θρησκόληπτης παλαιότητας, που επιδιώκει να μετατρέψει τη ζωή μας σε μία "ενάρετη" αποστειρωμένη αποβλάκωση. Σε καμία περίπτωση δε μπορεί να συγκριθεί - ως προς τις δραματικές συνέπειές τους.

Αυτό το ανερχόμενο κύμα ευνουχιστικού πουριτανισμού, με το κατεχόνιν εθνικοθρησκευτικό σύμπλεγμα που αποτελεί η αραβομουσουλμανική θρησκεία, με τους δύο κρατικούς πόλους παράδοσης, τον αραβικό εθνικισμό και την μαωμεθανική "αποκάλυψη". Δύο πόλοι, τότε άρρηκτα συνδεδεμένοι, προσανατολισμένοι σε κοινούς ιδιωφελείς σκοπούς, και πότε σε αντιπαλότητα θέτοντας ζητήματα αντιδιαστολής της κοσμικής με τη θρησκευτικής εξουσίας, και επιστροφής στην παράδοση του Ισλάμ. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η γένεση του φαινομένου της "ισλαμικής αφύπνισης" που βρίσκεται τον κοινωνικό αντικατοπτρισμό του σε όλη τη Μ. Ανατολή, τη Δ. Ασία, την Β. Αφρική, και τώρα με καθημερινά ογκούμενη δυναμική και σε δυτικές μητροπόλεις. Για να μελετηθεί όμως το φαινόμενο του γενειοφόρου φανατικού Ισλαμισμού στο σημερινό κόσμο, απαραίτητη προϋπόθεση είναι μια στοιχειώδης ιστορική αναδρομή στην αφετηριακή προέλευση του Ισλάμ, τότε που άρχισε να λειτουργεί ως επίσημος κώδικας εμπνευσμένος από τον προφήτη Μωάμεθ, ενώ ο Αραβισμός δεν είχε ακόμα εντοπιστεί σαν μεγάλης εμβέλειας εθνική επιθυμία.

Ισλάμ και Αραβισμός

Το Ισλάμ εμφανίστηκε σε μια εποχή και σε μια περιοχή που χαρακτηριζόταν από εθιμικό και πολιτιστικό κομφούζιο, με συνέπεια την ευρεία διαίρεση σε φυλετικά, πολιτικά και θρησκευτικά μορφώματα. Στο βορά επικρατούσε ο Ρωμαϊκός Ιμπεριαλισμός με θρησκευτικό μοχλό τον Χριστιανισμό, ανατολικά οι Πέρσες οπαδοί του Μαζδαισμού που κήρυττε ο Ζαρατούστρας, στο νότο υπήρχαν χριστιανικές αποικίες και αιρέσεις (όπως ο Μανιχαϊσμός που αποτελεί συνδυασμό Μαζδαισμού Χριστιανισμού και Βουδισμού) ενώ διάσπαρτες παντού ήταν εβραϊκές κοινότητες πιστές στον Ιουδαϊσμό. Το παζλ συμπληρώναν εθνικές ομάδες που είχαν μόνη εγγατασταθεί από πολεμικές εισβολές και εποικισμούς. Η Γέννηση του Μωάμεθ (570 μ.Χ.), η Αραβική κατάκτηση που ακολούθησε, και η εξάπλωση της νέας - πιο εκλαϊκευμένης σε σχέση με τις άλλες δύο θρησκείες του Αβραάμ Χριστιανισμού και Ιουδαϊσμού θρησκευτικής προπαγάνδας επέβαλε στην περιοχή μια νέα πολιτικοθρησκευτική τάξη, που βασιζόταν

σχηματικά σε τέσσερα επίπεδα ανισότητας. Το πρώτο αφορούσε τους Ισλαμιστές από τους μη Ισλαμιστές, το δεύτερο τις αιρέσεις στο εσωτερικό του Μουσουλμανικού κόσμου (Σίιτες, Δρούζοι κ. α. έναντι της Σουνιτικής πλειοψηφίας) το τρίτο τις διάφορες εθνοφυλετικές ομάδες, και το τέταρτο την εκμετάλλευση και την καταπίεση από το οικονομιοεπαγγελματικό κατεστημένο. Παράλληλα η νέα θεοκρατική αντίληψη που βαθμιαία ρίζωσε στον Αραβικό κόσμο, ενώ εναρμονιζόταν - συνολικά - με την Αραβική νοοτροπία και παιδεία, έθετε ζητήματα ισότητας όλων των Μουσουλμάνων ανεξάρτητα από την φυλετική καταγωγή τους πράγμα που έθιγε την Αραβική εθνική πρωτοκαθεδρία και ανταρσία σκεία. Η αντιπαράθεση των δύο παραδοσιακών αξιών, του Αραβισμού (που θεωρούσε όμως κτήμα του το Ισλάμ) και της ισότητας της νέας θρησκείας ή εθνικής υφής - ζητημάτων. Οι σχέσεις μειονοτικών πλειοψηφούντων, η εθνικιστική εμφυτοκρατία (οι Νεστοριανοί του Ιράκ διατείνονταν ότι είναι γνήσιοι απόγονοι των Ασσύριων, οι Κόπτες της Αιγύπτου των Φαραώ κλπ) και τα αιρετικά-σχισματικά θρησκευτικά δόγματα, αποτελούσαν πάντα για την ευρύτερη περιοχή παράγοντα υποδολώσεως και εκμνηστενισμού των πληθυσμών προς όφελος της σκοταδιστικής θεοκρατίας και της πολιτικής εκπροσώπησής της. Η διάχυση των καταγωγικών αξιών του δογματισμού και του φανατισμού, μέσα από τους διαθλαστικούς παραμορφωτές της θρησκευτικής σκέψης, δηλητηρίασε τον Αραβικό λαό με τέτοια δυναμική και εμβέλεια που οι ολέθριες συνέπειες τους εντοπίζονται και στο σημερινό κόσμο εκφρασμένες μάλιστα με γράμματα στο χρόνο αιμάτων.

Βία και μουσουλμανική αδελφότητα

Όταν στις 25 Ιουλίου στο μετρό του Σαν Μισέλ επτά ανύποπτοι άνθρωποι έχασαν την ζωή τους, ενώ πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν, το ανθρωποκτονικό των δικωτικών αρχών αμέσως προσανατολίστηκε στο χώρο των φανατικών ισλαμιστών. Οι πέντε ακόμα τυφλές βομβιστικές ενέργειες που ακολούθησαν μέσα σε ενάμιση μήνα στο Παρίσι και στη Λυών, οδήγησαν τους Γάλλους μπάτσους να μιλάνε σχεδόν ανοιχτά, με ανειπιβεβαίωτα όμως και μη οριστικά στοιχεία, για τις "Ενοπλες Ισλαμικές Ομάδες Αλγερίας". Τα 40.000 θύματα της θρησκευτικής βίας τα τελευταία τέσσερα χρόνια, οι 10.000 φυλακισμένοι φανατικοί ισλαμιστές αλλά και η μνήμη της σίγουρης εκλογικής νίκης του Ι. Μ. Σ. το 1991 (που απετράπη με παρέμβαση του στρα-

τού) δημιουργούν ανάγλυφα την δυναμική εικόνα του Ισλάμ στην Αλγερία. Πηγή της δύναμης του η φτώχεια, η οικονομική εξαθλίωση, η μεταποικιακή κυριαρχία και η παρεπόμενη αυτής δυστυχία. Οι ίδιες αιτίες οδήγησαν τον Αιγύπτιο Χασάν Αλ Μπάνα τον Μάρτιο του 1928 να ιδρύσει την Μουσουλμανική Αδελφότητα καλούσε τους οπαδούς της σε επιστροφή στην Ισλαμική παράδοση, τους νέους να προσεύχονται συνέχεια και όχι μόνο στα τζαμιά, ενώ το οικονομικό πρόγραμμα υποσχόταν εθνικοποίηση των πόρων των τραπεζών και του εμπορίου, ανακατανομή γης και κοινωνική πρόνοια. Όταν τον Φεβρουάριο του 1949 ο Χασάν Αλ Μπάνα πέθανε, στεφανωμένος όμως με τη δόξα του μάρτυρα (τον σκότωσαν Αιγύπτιοι μπάτσοι), η Μουσουλμανική Αδελφότητα είχε αποκτήσει ήδη το έρεισμα που θα τροφοδοτούσε τον αγώνα για το μονοκομματικό κράτος που θα το κυβερνεί το "κόμμα του θεού". Αγώνας που επιχρυσώνεται και από θρησκευτική ιερότητα αφού αποτελεί μία από τις πέντε βασικές υποχρεώσεις της Μουσουλμανικής θρησκείας, που είναι η προσευχή, η ελεημοσύνη, η νηστεία κατά το Ραμαζάνι, το προσκύνημα στη Μέκκα και ο ιερός πόλεμος (Τζιχάντ) για την επικράτηση της πίστης τους. Όλες οι θρησκείες έξαλλοι είναι θεμελιωμένες στον πόλεμο και το αίμα.

Προς ένα νέο διπολισμό;

Τα στρατόπεδα εκπαίδευσης Αράβων τρομοκρατών στο Σουδάν, τα μεσαίωνα πογκρόμ διανοούμενων στη γειτονική Τουρκία, οι τορπιλισμοί της Αραβοϊσραηλινής συμφωνίας από την ΧΑΜΑΣ, τα πετροδολάρια που τροφοδοτούν την Ισλαμική επισημή (το ισλαμικό πανεπιστήμιο της Μεδίνας που ιδρύθηκε το 1961 και φιλοξενεί φοιτητές από 100 χώρες, χρηματοδοτεί εξ ολοκλήρου από τη Σ. Αραβία) και εν τέλει τα 51 κράτη που ανήκουν στον Οργανισμό Ισλαμικής Διάσκεψης αποτελούν κίνδυνο για τα στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα της Δύσης. Βαδίζουμε προς ένα νέο διπολισμό; Η απάντηση είναι όχι και επιβάλλει μια επιγραμματική πιστοποίηση:

α) οι διακρατικές συναλλαγές του δυτικού κόσμου με τον αραβικό κάθε άλλο πα-

ρά πλημμελείς είναι. Η εξαγωγή μαύρου χρυσού από την μία και τεχνολογικού εξοπλισμού και τεχνονομίας από την άλλη θεμελιώνουν οικονομικές σχέσεις σχεδόν "απορητικές".

β) ο Ιερός Πόλεμος έχει ως πρώτο στόχο τους εχθρούς εκ των έσω. Γενικευμένες καθεστωτικές ανατροπές - ουδόλως πιθανές - αποτελούν συνεπώς απαραίτητη προϋπόθεση.

γ) η ανακήρυξη της Ισλαμικής Δημοκρατίας από τον Χομεϊνί τον Απρίλη του 1979 και η παρεπόμενη θεοκρατική διακυβέρνηση απέδειξε ότι όχι μόνο αναπαράγει αναλλοίωτα προηγούμενα προβλήματα αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις οδηγεί σε πιο τυραννικές πρακτικές.

δ) οι φανατικοί ισλαμιστές είναι διαιρεμένοι (ανάλογα με την φυλετική τοπική και πολιτιστική ιδιαιτερότητα τους) και ασυντόνιστοι. Αποτελεί μύθευμα η ύπαρξη κεντρικού οργανωτικού πυρήνα.

Οφείλουμε να κατανοήσουμε όμως ότι όσο η ανθρώπινη δυστυχία και απελπισία διαιωνίζεται στον αραβικό κόσμο, τόσο το Ισλάμ θα αποτελεί φορέα συσπείρωσης ενάντια στη Δύση. Και ενώ το ανθρώπινο πνεύμα στην Δ. Ευρώπη έχει αρκετά απαγκιστρωθεί από τις θεικές φαντασιώσεις, στον αραβικό κόσμο παραμένει δέσμιος, φυλακισμένο σε θρησκευτικές φυλακές και διχασμούς για λαούς περιούσιους και λαούς υπόδουλους, για ανθρώπους ομόδοξους και ανθρώπους αλλόπιστους. Μοναδικό απαντητικό υλικό στο γενικευμένο μίσος και την μιλλοδοξία αποτελεί η απελευθέρωση του ανθρώπου από τον ζυγό του κράτους και το σκοταδισμό της θρησκείας.

Ν.Π.
ΑΘΗΝΑ

8 ΟΚΤΩΒΡΗ 1967 Συλλαμβάνεται και εκτελείται εν ψυχρώ στη Βολιβία ο Τσε Γκεβάρα.

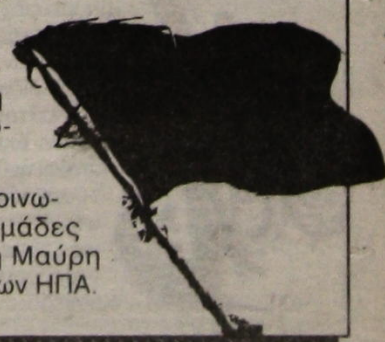
8 ΟΚΤΩΒΡΗ 1982 Απαγόρευση της "Αλληλεγγύης" στην Πολωνία, κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1492 Ο Κολόμβος αποβιβάζεται στην αμερικανική ήπειρο.

12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1907 Ο Λίμπνεχτ για το βιβλίο του "Μιλιταρισμός και Αντιμιλιταρισμός" καταδικάζεται σε ενάμιση χρόνο φυλάκιση.

13 ΟΚΤΩΒΡΗ 1909 Εκτελείται στη Βαρκελώνη ο ελευθεριακός παιδαγωγός Φρ. Φερρέρ.

13 ΟΚΤΩΒΡΗ 1883 80 κοινωνικοεπαναστατικές ομάδες συγκροτούν την αναρχική Μαύρη Διεθνή, στο Πίτσμπουργκ των ΗΠΑ.

Ο ΧΩΡΟΣ ΟΠΟΥ ΖΟΥΝ και κινούνται οι άνθρωποι, οι πόλεις στις οποίες πραγματώνεται η ιστορία δεν είναι ένα απλό άθροισμα κτιρίων και δρόμων που αντιστοιχεί στην τεχνολογική ανάπτυξη. Γρήγορα έγινε αντιληπτό από τους διαχειριστές του ανθρώπινου μόχθου το πόσο σημαντική είναι η χωροταξία και η πολεοδομία στο να διαμορφώνουν την καθημερινή ζωή, την οικονομία, το σύνολο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Κατάλαβαν ότι δεν είναι πάντα απαραίτητη η αστυνομία και ο στρατός για να καταστέλλουν και να ελέγχουν τις αντιτάσεις. Μπορεί να τις προλαμβάνουν δημιουργώντας εκείνες τις πόλεις όπου δεν θα μπορεί ν' αναπτυχθεί η αντίσταση, εκείνες τις λεωφόρους που δεν θα μπορεί να εκδηλωθεί. Αργά και σταθερά διαμόρφωσαν και διαμορφώνουν τις πόλεις από πεδία ζωής και ανταγωνισμού σε ένα παγι(ω)μένο και απόλυτα ελεγχόμενο θέατρο.

Μέσα στην πληθώρα θεαμάτων, ειδήσεων και πληροφοριών που χαρακτηρίζει την εποχή μας διακρίνει κανείς την στενή σχέση μερικών φαινομενικά άσχετων εικόνων με αυτή την διαδικασία. Η πεζοδρόμηση του εμπορικού τριγώ-

νικού κέντρου σε ανθρώπινες συνθήκες και κλίμακα, η εισβολή των νόμων της αγοράς αποσάθρωσε τα πάντα. Τα όμορφα νεοκλασικά σπίτια γκρεμίζονται, δίνοντας τη θέση τους με τη γνώριμη μέθοδο της αντιπαροχής, σε πολυκατοικίες-κλουβιά. Οι δρόμοι από δίαυλοι επικοινωνίας των ανθρώπων μετατρέπονται σε μέσα κυκλοφορίας των εμπορευμάτων (είτε αυτά είναι καταναλωτικά αγαθά, είτε μισθωτοί σκλάβοι που πηγαίνονται από τη δουλειά στην κατανάλωση). Οι πλατείες και οι αγορές από τόποι συνάντησης γίνονται χώροι μαζικής καταναλωτικής υστερίας. Η ίδια η έννοια της γειτονιάς εξαφανίζεται, αφού η συγκέντρωση των επιμέρους λειτουργιών σε διαφορετικές περιοχές οδηγεί στο χωρισμό της πόλης σε "ζώνες ανάπτυξης" μέσα από τις οποίες επιτυγχάνεται ο κατακερματισμός της κοινωνικής ζωής και η αποτελεσματικότερη εκμετάλλευση από τους εμπόρους και ο έλεγχος από τους κρατούντες.

Τώρα πια αλλού ζεις, αλλού "διασκεδά-ζεις", αλλού δουλεύεις, αλλού καταναλώνεις. Και αυτοί οι επιμέρους χώροι ομογενοποιούνται όλο και περισσότερο υπακούοντας σε κά-

Ανάπλαση για ποιον και γιατί;

νου της Αθήνας και η σχεδιαζόμενη των Εξαρχείων και του Κολωνακίου. Το αεροδρόμιο των Σπάτων και η περιφερειακή Σταυρού-Ελευσίνας. Η περιφερειακή Υμηττού και η φωτιά στην Ηλιούπολη. Οι αλλαγές στις κοινωνικές και τα καινούρια γκαράζ που χτίζονται παντού. Το μετρό και οι ανισόπεδες διαβάσεις. Όλα αυτά τα σχέδια και παρεμβάσεις, αποτελούν κομμάτι του παζλ της Ανάπλασης και συνθέτουν την ζοφερή εικόνα του μέλλοντος της μητρόπολης που ζούμε.

Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της διαδικασίας είναι ο προβαλλόμενος αντικειμενικά καλός χαρακτήρας της. Πλούσιοι και φτωχοί, αφεντικά και εργάτες, όλοι τέλος πάντων θα ωφεληθούν από τον πολεοδομικό εξωραϊσμό της τερατούπολης που ζούμε, και γι' αυτό πρέπει και να τον στηρίξουν. Κάποια συντεχνικά παράπονα από διάφορους που πλήττονται άμεσα από τις εφαρμογές αντιμετωπίζονται και καταστέλλονται μεμονωμένα, ιδιαίτερα στο βαθμό που δεν αποτελούν παρά προτάσεις για διορθωτικές αλλαγές, αιτήματα για ένα μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα (ή απλά τα ψίχουλα της).

Πίσω από την βιτρίνα

Έλα όμως που κανείς δεν μιλάει για την ουσία αυτής της ανάπλασης. Κανείς δεν αναφέρεται στις επιπτώσεις που θα έχει αυτή στη ζωή, όχι του πολίτη - πρότυπο των διαφημίσεων (αυτού με το αμάξι και το κινητό, την γκόμενα και το cd το φορητό) αλλά στους αποκλεισμένους από την κατανάλωση και την ευημερία κατοίκους αυτής της πόλης. Σ' αυτούς που δεν περιλαμβάνονται στα σχέδια των καλοπληρωμένων πολεοδόμων, που δεν έχουν θέση στην σχεδιαζόμενη Αθήνα των πεζοδρόμων, των εμπορικών κέντρων, των πολυτελών διαμερισμάτων και γραφείων, των μεγάρων και των γκαράζ. Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς αφού μια τέτοια πόλη, πρότυπο των ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων μπορεί να δομηθεί μόνο γκρεμίζοντας τις φτωχογειτονιές με τα μικρομάγαζα και τις μονοκατοικίες. Μπορεί να υπάρξει μόνο αν καταστρέψουν τον πολιτισμό, τον τρόπο ζωής και τέλος την ίδια την ύπαρξη των μεταναστών, των μειονοτήτων, των προλετάρων, των κάθε λογής περιέργων αναρχικών ή απλά διαφορετικών. Και θα επικρατήσει μόνο μέσα από την καταστολή των αντιτάσεων αυτών των κοινωνικών κομματιών.

Όλες οι πόλεις είναι ίδιες

Η κυριαρχία του εμπορεύματος και των νόμων της αγοράς πάνω στην κοινωνία άλλαξε ριζικά τη δομή και τη λειτουργία των πόλεων. Εκεί που κάποτε οι άνθρωποι λειτουργούσαν μέσα στα όρια της γειτονιάς τους, κατοικώντας, δουλεύοντας, διασκεδάζοντας και ε-

ποια περίεργα πρότυπα, που επιβάλλει μία παγκόσμια διαδικασία αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού, όπου κάθε ιδιαιτερότητα εξαφανίζεται. Δεν ζεις πια στην Αθήνα ή στην Βομβάη, στο Πεκίνο ή στο Λονδίνο. Δουλεύεις, τρως, ψυχαγωγείσαι και κοιμάσαι στο χώρο που έχει διαμορφώσει μια πολυεθνική ή το παράρτημά της - και παντού είναι τα ίδια. Αυτό με άλλα λόγια λέγεται χωρισμός της πόλης σε ζώνες.

Εδώ όμως είναι Βαλκάνια

Η ιδιαίτερη όμως πραγματικότητα του ελληνικού χώρου και η "μαγκιά της φυλής" έχει καθυστερήσει κάπως αυτή την παγκόσμια καπιταλιστική διαδικασία. Η αθρόα μετανάστευση μεταπολεμικά οδήγησε σε μια ραγδαία οικοδόμηση. Παντού χτίζονται πολυκατοικίες, ο κόσμος δουλεύει σε οικοδομές και συναφή επαγγέλματα, οι εργολάβοι και οι πολιτικοί τρώνε με χρυσά κουτάλια, όλοι φαίνονται να είναι ευχαριστημένοι. Και κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι έχουν φτιάξει μια πόλη-τέρας, όπου τα σπίτια δεν φτάνουν για τους κατοίκους, οι δρόμοι δεν φτάνουν για τα αυτοκίνητα (που επιπλέον κάνουν τον κάποτε γαλάζιο αττικό ουρανό θάλαμο αερίων), ενώ δεν έχει μείνει σπιθαμή ελεύθερη από την κυριαρχία του μπετόν-αρμέ, ώστε να βρεθεί λύση σ' αυτό το αδιέξοδο. Άσε που έχουν μαζευτεί και κάτι περίεργοι τύποι στο κέντρο, που με αφετηρία χώρους συνεύρεσης άλλοτε τις πλατείες της Πλάκας και των Εξαρχείων, άλλοτε τις σχολές της Νομικής, του Χημείου και του Πολυτεχνείου θα επικοινωνήσουν, θα ζυμωθούν πολιτικά, θα αρχίσουν να φτιάχνουν συλλογικότητες που θα αναστατώνουν κάθε τρεις και λίγο την ήρεμη ζωή της κατανάλωσης. Χωρίς να λογαριάζουμε τους τριτοκοσμικούς μετανάστες, τους Αφρικανούς, τους Πολωνούς, τους Αλβανούς και τους Ρωσοπόντιους, που αφού εδραιώσουν την παρουσία τους μπορεί να σταματήσουν να δέχονται αδιαμαρτύρητα τη φτώχεια τους.

Το κέντρο όμως οφείλει να είναι καθαρό από τους πολύχρωμους και τους εξεγερμένους ώστε να μπορούν οι επιχειρηματίες και τα στελέχη να πηγαίνουν στη δουλειά τους και τα ψώνια τους εύκολα και γρήγορα, ώστε να συνεχίσει η οικονομία να λειτουργεί κανονικά.

Και πώς θα γίνει αυτό;

Βασικός άξονας αυτού του σχεδίου ανάπλασης είναι η μεταφορά των ασθενέστερων οικονομικά στρωμάτων (εργατών, φοιτητών, μεταναστών, προσφύγων, ανέργων) σε εργατικές κατοικίες, μακριά από το κέντρο της πόλης. Ενός κέντρου που προορίζεται να αποτελέσει τον κεντρικό άξονα της εμπορικής και οικονομικής ζωής, αποστειρωμένο από την πραγματική ζωή, και τα ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά αυτών των ανθρώπων. Αυτό θα επιτευχθεί με την άνοδο των αντικειμενικών αξιών, αλλά και γενικότερα του κόστους ζωής στο κέντρο της πόλης, ώστε τα ενοίκια να γίνουν απλησίαστα για όσους δεν ανήκουν στους εξασφαλισμένους αυτής της κοινωνίας. Οι τελευταίες αυξήσεις αυτών των αντικειμενικών α-

ξιών σ' αυτό ακριβώς στοχεύουν.

Αυτό το σχέδιο είχε ξεκινήσει με την πεζοδρόμηση της Πλάκας, συνεχίζεται με την πεζοδρόμηση του εμπορικού τριγώνου και θα συνεχιστεί με αυτήν των Εξαρχείων και του Κολωνακίου. Ενώ παράλληλα έχει ολοκληρωθεί η μεταφορά των πανεπιστημίων μακριά από το κέντρο της πόλης (χαρακτηριστικό είναι ότι οι τελευταίες καταλήψεις σε πανεπιστήμια πραγματοποιήθηκαν στην ΑΣΟΕΕ και στην Πάντειο). Έτσι, το κέντρο της πόλης μετατρέπεται από χώρο κατοικίας με σπίτια και πλατείες, σε χώρους πολυτελών γραφείων και εμπορικών κέντρων. Αυτή η λαίλαπα θα καταβροχθίσει σταδιακά όλες τις γειτονιές του κέντρου. Τα επόμενα σχέδια τώρα μιλάνε για ανάπλαση των συνοικιών του Αγίου Παύλου, του Μεταξουργείου, της Πλατείας Βάθης όπου κατοικούν κυρίως μετανάστες και προλετάριοι.

Βέβαια το σίγουρο είναι ότι αυτά τα σχέδια θα αργήσουν αφού, πέρα από Ευρωπαίους, οι εξουσιαστές μας είναι πάνω απ' όλα Έλληνες. Και αυτό σημαίνει ότι εκτός από τα σχέδια για αερογέφυρες, ζεύξη λιμανιών και βουνών, μετρό και γκαράζ, υπάρχει η πρώτιστη ανάγκη για μίζες και αρπαχτές που χαρακτηρίζει την ευγενή τάξη των επιχειρηματιών και των πολιτικών. Αλλά μην ανησυχείτε. Υπάρχουν οι αριστοκράτες και οι εκσυγχρονιστές που είναι οι πιο καλοί υπάλληλοι των πολυεθνικών αφεντικών. Υπάρχει και το δεύτερο πακέτο Ντελέρ, απ' το οποίο όλο και κάτι θα περισσέψει για να χτιστεί πάνω στα κεφάλια μας η κυριαρχία του κεφαλαίου.

Εκτός όμως από το κέντρο της πόλης που αποτελεί εμπορικό και οικονομικό κέντρο (όπως το Σίτυ του Λονδίνου), η ανάπλαση της μητρόπολης περιλαμβάνει και την ανάπλαση της περιφέρειας της. Οι Γάλλοι πολεοδόμοι πριν από κάποια χρόνια επινοήσανε το εξής: κάλυψαν την ανάγκη για κατοικία - αφού το κέντρο του Παρισιού ήταν κορεσμένο - με την δημιουργία πόλεων-δορυφόρων που επικοινωνούσαν με το κέντρο με το ταχύτετο μετρό. Από σχεδιάζεται να γίνει κι εδώ. Σε μια πόλη που φουσκώνει σαν το μπαλόνι, η οικονομική και κοινωνική ζωή μεταφέρεται προς την περιφέρεια. Το κέντρο μετατρέπεται αποκλειστικά σε εμπορική και οικονομική ζώνη. Γύρω από αυτό στοιβάζονται οι κατοικίες των προλετάρων και των μικροαστών. Οι έχοντες την μεγαλύτερη οικονομική άνεση αναζητούν μονοκατοικίες ακόμα πιο μακριά, στα βορειοδυτικά, στα νοτιοανατολικά, όπου τέλος πάντων υπάρχει ακόμα ελεύθερος χώρος.

Απαραίτητο όμως είναι να μπορεί κάποιος

που μένει στο Διόνυσο ή στη Βάρκιζα να μπορεί να κατέβει στο κέντρο για τις δουλειές του σε σύντομο χρονικό διάστημα. Εξ' ου λοιπόν και το ταχύτατο -για τους ελληνοεργολάβους ρυθμούς- προχώρημα του μετρό, εξ' ου και τα σχέδια για καινούριους αυτοκινητόδρομους ή βελτίωση των ήδη υπαρχόντων. Θα σκάψουν ακόμα και τα βουνά (περιφερειακό Υμηττού) για να συνδέσουν όσο το δυνατό ταχύτερα τις κατοικίες των στελεχών με το κέντρο και τις δουλειές τους.

Και λοιπόν, τι;

Η συνειδητοποίηση των σχεδίων του κράτους, του κεφαλαίου και των πολεοδόμων υπαλλήλων τους είναι απλά ένα πρώτο βήμα για όσους δεν είναι δημοσιογράφοι, διανοούμενοι ή απλά θεατές του αργού θανάτου τους. Είναι απαραίτητο να ξέρεις το μέλλον που σου επιφυλάσσουν, την επόμενη κίνηση τους στην σκακιέρα. Το επαναστατικό πρόταγμα όμως χρειάζεται κι άλλα. Κι αυτό συμπυκνώνεται σε δύο άξονες. Στην καταστροφή από τη μια με κάθε ευκαιρία των υλικών όρων αυτής της πολεοδομικής καταστολής, δηλαδή των κινητών και ακίνητων αξιών (κριτική της πολεοδομίας), και στην αντίσταση κοινωνικών συλλογικοτήτων σε αυτοοργανωμένη βάση στα σχέδια των πολεοδόμων. Και στην δημιουργία από την άλλη χώρων απελευθερωμένων, στο μέτρο του δυνατού από την καπιταλιστική κυριαρχία, όπου θα πραγματώνεται η αυτοοργάνωση, η συλλογική ζωή, η επικοινωνία, η επαναστατική καθημερινότητα (στέκια σε γειτονιές, καταλήψεις κλπ.). Το ένα με το άλλο είναι αλληλένδετα. Αφού η έμπρακτη άρνηση της πολεοδομίας όταν δεν είναι αυτοκαταστροφική, όταν βασίζεται στις αναρχικές αξίες, οδηγεί και στην θέση, στην αναζήτηση των δρόμων μέσα από την καθημερινότητα που οδηγούν στην αυτομική και συλλογική αυτοπραγμάτωση. Και οι προσπάθειες για δημιουργία αυτοοργανωμένων χώρων, γρήγορα θα έρθουν σε κατάσταση είτε σύγκρουσης, είτε εναλλακτισμού και αφομοίωσης.

Σε κάθε περίπτωση που δεν έχουμε να κάνουμε με έναν δημοσιογραφικό ή σχεταριστικό διανοουμενισμό, σε κάθε περίπτωση που δεν έχουμε ανάπηρες και μονομερείς αυτιστικές αναζητήσεις θα οδηγηθούμε σε κάτι άλλο. Όταν δεν χωράμε σ' αυτές τις πόλεις όταν δεν μας αρκούν οι κατασκευασμένες στιγμές και απολαύσεις θα τις καταστρέψουμε (πριν καταστραφούμε οι ίδιοι) και θα δημιουργούμε δικές μας.